

Hoofdstuk 13

Een droom wordt werkelijkheid (1984-1997)

De overgang naar het Studiotheater

John Seré was en is nog steeds een bezige bij.

In 1984 was hij ondervoorzitter van het Koninklijk Vlaams Toneel. Buiten het toneelgebeuren van het Koninklijk Vlaams Toneel stond hij geregeld in voor de verzorging van de techniek bij allerhande manifestaties. Dit ging van optredens van de Diestse balletschool van mevrouw Nicola tot het opluisteren van klank- en lichtspelen in en buiten de stad.

Tijdens de voorbereidingen van zo een spel, naar aanleiding van de (met een nieuw leven ingeblazen) Berchmansfeesten, ontmoette John de eigenaars van de twee bioscoopzalen "Studio Diest" in de Nijverheidslaan.

Tussen pot en pint werd er over elkaars problemen gesproken.

Zo wist John te vertellen dat het Koninklijk Vlaams Toneel binnenkort weg moest uit het Cultuurcentrum en dat de vereniging dan zonder zaal zou zitten.

Zijn aandachtige luisteraars zagen een oplossing voor het Koninklijk Vlaams Toneel door de wijziging van hun eigen plannen (het bijbouwen van een derde bioscoopzaal). Voor men het goed en wel besepte, was er een contract in de maak.

Toen de vereniging de definitieve zekerheid had dat de restauratie van het Cultuurcentrum ging beginnen, kwamen de contractbesprekingen in een stroomversnelling.

Op voorstel van het Koninklijk Vlaams Toneel werd de nieuwe zaal ook uitgerust met een podium en een bijhorende kleed- en repetitieruimte. Het complex zou bovendien voldoende plaats bieden voor een grote foyer.

De vereniging regelde de meerkosten aan deze nieuwe zaal door een voorafbetaling van huur aan de toenmalige eigenaars van het complex.

Net zoals twaalf jaar voordien was er, vóór het afsluiten van dit akkoord, uitgekeken naar allerlei locaties voor een eigen zaal.

Alle oude bekende locaties, zoals de binnenplaats van de afgedankte gemeenteschool in de Peetersstraat, het oude gasthuis en de oude kapel van het atheneum waren terug de revue gepasseerd.

Enkele jaren voor dit nieuwe contract had de vereniging heel dicht bij een oplossing gestaan, maar politieke "onwil" binnen het gemeentebestuur zorgde er toen voor dat die niet doorging.

Voorzitter Louis Bondroit was fier om op 30 april 1984 tijdens een persconferentie aan te kunnen kondigen dat de plannen van een nieuwe toneelzaal in de maak waren en dat er zo snel mogelijk kon worden gestart met de bouw van dit gloednieuwe theater.

In mei 1984 lag er nog slechts een braakliggend terrein naast de twee bestaande zalen.

(De officiële bouwvergunning werd pas op 16 april 1984 definitief goedgekeurd door het bestuur van ruimtelijke ordening en stedenbouw.)

Architect Exelmans werd aangesteld en in allerijl finaliseerde hij de plannen.

Peilingen werden uitgevoerd, palen geheid, funderingen gegoten, en op 1 juni werd de eerste steen gelegd.

Toen ging alles in een snel tempo, zodat de nieuwe zaal eind september een feit was.

Met de realisatie van dit Studiotheater ging voor het Koninklijk Vlaams Toneel een lang gekoesterde droom in vervulling.

Hoewel de vereniging al een massa werk had verricht (sommigen hadden hun vakantie ervoor opgeofferd), was er aan de toneelinrichting nog veel werk.

Zo waren de decors uit het Cultuurcentrum onbruikbaar.

Onder leiding van Willy Fabré dokterde de decorploeg daarom een systeem uit met herbruikbare panelen. Gedurende alle resterende zaterdagen zou de decorploeg planken schaven, sleuven boren en panelen monteren. Het resultaat was een partij decorpanelen met verschillende afmetingen die men eenvoudig, door middel van vleugelmoeren, in elkaar kon schroeven. Naast de herbruikbaarheid had dit systeem als voordeel dat men met het aantal voorziene panelen tegelijkertijd meerdere decors kon realiseren. Van deze mogelijkheid werd al gretig gebruikt gemaakt tijdens de eerste productie.

Op 11 augustus sloten de leden van de decorploeg als laatste de deuren van het oude Cultuurcentrum, na de verhuis van de resterende decorstukken en rekwisieten. Albert Vanaudenhove had de vereniging een atelier ter beschikking gesteld in de gebouwen van Shoe-Post voor het stockeren en opbouwen van de decors.

De technisch-electrische installatie op de nieuwe scène werd volledig door de leden opgebouwd. De lichtinstallatie werd uitgebreid met een aantal nieuwe theaterspots.

Er bleef echter nog een levensgroot probleem over voor de vereniging, namelijk het vinden van de nodige financiers om het geheel te kunnen betalen.

Hiervoor werd een apart comité opgericht met Louis Bondroit en Emile Rijckmans als drijvende krachten. Bij de sponsorjacht werden

alle leden en abonnees van de vereniging betrokken. Het beoogde resultaat kwam er dankzij een beschermcomité dat een renteloze lening toestond, een aantal toeschouwers die een symbolische stoel kochten met een prijskaartje van 5000 frank, en enkele ereleden die de vereniging steunden door een schenking van 1000 frank. De vereniging investeerde bovendien al haar spaarcenten in deze nieuwe zaal.

Op 5 oktober 1984 werd de zaal plechtig geopend met een academische zitting.

Na een opendeurdag stond alles klaar voor de “artistieke” opening met een prestigieus spektakel.

Het publiek van het Koninklijk Vlaams Toneel werd via het tijdschrift “Voetlicht” uitgebreid ingelicht over de totstandkoming van de nieuwe zaal. Daarnaast werden overal in Groot-Diest folders verspreid. Men kon niet naast het opschrift “Het KVT verhuist” kijken.

De geschiedenis leek zich wel te herhalen, want net als bij de nieuwe start in zaal Casino in 1946 werd de nieuwe periode geopend met een massaproductie in retrostijl met muziek en ballet. Het keuzecomité opteerde net als toen voor "Pygmalion" van George Bernard Shaw.

Dit stuk bood de mogelijkheid om alle faciliteiten van de nieuwe zaal en scène te tonen.

"Pygmalion" was daarenboven een van de beste werken van Shaw. Het stuk werd ontzettend populair dankzij zijn musicalversie "My Fair Lady".

Pas bij de première ging de oude droom van vele spelende leden écht in vervulling: optreden in een "eigen" ultramodern theater.

De productie zelf had bijna evenveel werk gekost als de bouw van de hele zaal.

Pol Stabel, die gekend was als regisseur van grote spektakels, stond aan het commando van de uitgebreide groep medewerkers en spelers.

Wim Van Petegem ontwierp het decor en de decorploeg bouwde drie decors. De verwisseling van de decorstukken gebeurde door een ingenieus systeem met rolwagentjes. Een ganse decorwisseling duurde amper drie minuten. Naarmate de voorstellingen vorderden, werd het record in snelheid echter steeds verbroken.

De wisselingen gebeurden met een open doek, zodat het publiek alle bewegingen kon volgen. Zo waren ze er op een avond getuige van dat een rolwagen omviel, waardoor het hele decor bijna de zaal inschoof.

De Diestse balletschool van mevrouw Nicola zorgde voor de balletoptredens.

De spelerskern bestond uit Martine Fabré als Eliza Doolittle, Karel Tosseyn als professor Higgins, Jean Grooten als Kolonel Pickering en Albert Vanaudenhove als Alfred Doolittle.

De foto's hierbij tonen u een beeld van de productie.

Het bestuur had er geen idee van hoeveel toeschouwers ze mochten verwachten. Met de ervaringen van de overstap van zaal Casino naar het Cultuurcentrum in het achterhoofd begon men zeer voorzichtig. Er werden vijf voorstellingen gepland. De nieuwe zaal had een maximumcapaciteit van 154 knusse zetels.

Met de première op 19 oktober 1984 begon het Koninklijk Vlaams Toneel aan een nieuw historisch hoofdstuk.

De opkomst bij het openingsstuk was buiten alle verwachtingen (een gemiddelde zaalbezetting van 101%). De vijf voorstellingen waren ontoereikend, zodat meerdere toeschouwers, waaronder zelfs abonnees, geen plaatsje meer konden bemachtigen.

KONINKLIJK VLAAMS
TONEEL DIEST

K

KVT STUDIO - THEATER
NIEVERHEESLAAN 10-18 DIEST

PYGMALION

EEEN GROOTS SPEKTAKELSTUK MET KOSTUMES IN RISTRO-STIJL EN BALLET
VAN G. B. SHAW REGIE: POL SRAMEL

19 - 20 - 23 - 26 - 27 OKTOBER 1984

plaatsbespreking bij het gemeentekrediet van België
VERKOOP VAN 11:00 UUR
11 JULI 1984
11 JULI 1984

Na deze productie, die liep tot eind oktober, was er slechts een korte adempauze. Op 7 december 1984 ging namelijk "Een bedwelmende geur van vers hooi" van R. Strahl in première. Van het stuk werden onmiddellijk zes opvoeringen gepland.

Voor deze gelegenheid werd er een beroep gedaan op de zeer ervaren regisseur Georges Meuwis. Georges had de gave om op een fluweelzachte manier iedereen dat te laten doen wat nodig is om een vertolking net dat tikkeltje meer uitstraling te geven. Hoewel hij zijn uiterlijk niet meehad, waren vooral de dames uit het gezelschap erg gecharmeerd door het doen en laten van Georges.

"Een bedwelmende geur van vers hooi" was typisch volkstoneel met fijngeestige dialogen en een beeldrijke taal. Het was een volksblijspel waarover men achteraf nog eens kon nadenken.

In een productie van Freddy Sannen en met de regieassistentie van Miet Beynaerts speelden Wannes Vanderstukken, Chris Verhaegen, Marc Carlier, Agnes Corten, Rudy Das, Marc Gerards en Patricia Schulz.

Tijdens een extra voorstelling van deze productie op donderdag 20 december 1984 werden vijf verdienstelijke KVT-leden in de bloemetjes gezet.

Albert Vanaudenhove, Marc Carlier, Jean Geysen en Toon Stickers werden gelauwerd voor 50 jaar inzet voor het "Vlaams Toneel".

Als vijfde werd Wim Van Petegem gevierd voor zijn 25 jaar toneelactiviteit.

Jean Geysen

Jean Geysen werd in 1919 geboren te Tongeren. Hij was in zijn geboortestad al vrij jong actief in de toneelwereld.

In 1932 hielp hij als jongetje al mee bij het controleren van toegangskaarten. In 1935 kreeg hij bij "De Vlaamse Kring" een taak aangeboden als hulpopgever. Zijn taak bestond uit het souffleren tijdens repetities. Zijn toneelcarrière was meteen gestart. In 1944 was hij tegelijk lid van bovengenoemde kring en van "De Vlaamse Kring" te Luik. Tijdens de oorlogsjaren en net na de bevrijding vormde hij met enkele vrienden een cabaretgroepje.

In 1950 ruilde hij Tongeren voor Diest. In zaal Casino werkte hij als filmoperator. Zodoende kwam hij in contact met de verenigingen die daar actief waren. Het opbouwen en afbreken van de decors interesseerde hem sterk. Het kon dus niet lang meer duren voor hij zich bij meerdere kringen uit de stad aansloot. Zo was hij tegelijk lid van "De Vreugd des winters", "De Ware Vrienden" en het Koninklijk Vlaams Toneel.

Toen het Koninklijk Vlaams Toneel "volk" nodig had voor de opbouw van het decor in het Casino van Beringen voor de opvoering van "Fientje Beulemans" kwam Jean ten volle in contact met het Koninklijk Vlaams Toneel. Vanaf toen werd hij ononderbroken lid van de vereniging.

Zijn verdiensten moeten we vooral zoeken in het werk als decorbouwer, klank- en lichtman en (in de beginperiode) opgever, wat toen een uitermate belangrijke taak was.

Vanaf het stuk "De engel in het pandjeshuis" (1950) tot vandaag heeft hij op een of andere manier meegeholpen aan de technische verwezenlijking van elke productie.

Af en toe liet hij zich tot een figuratierol verleiden, zoals bijvoorbeeld "gendarm" in "De Paradijsvogels" en "muur" in "Midzomernachtsdroom".

Eenmaal nam hij de regieteugels in handen bij een bevriende toneelkring uit Deurne, waar hij een groep beginnende acteurs en actrices inwijdde in de theaterwereld.

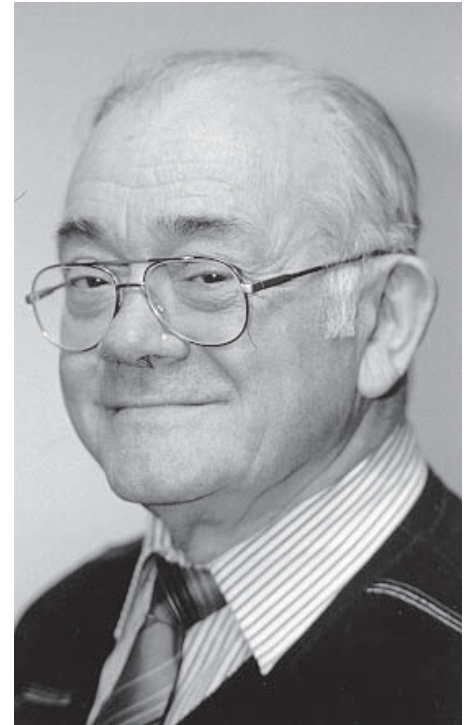
Van 1976 tot 1978 was hij technisch ondervoorzitter van de vereniging.

Vanaf 1984 is hij gewoon bestuurslid.

In 1993 werd hij gevierd voor zijn zestigjarige toneelcarrière.

Tevens werd hij voor zijn jarenlange inzet onderscheiden met de titel van ridder in de Kroonorde van Leopold II.

* * *

Met de foyer beschikte de vereniging eindelijk over een ontmoetingsplaats waar de toeschouwers een gezellig zitje konden vinden na de voorstelling. Iedereen zou hier de kans krijgen om wat na te praten, al dan niet in het gezelschap van de KVT-leden. De foyer werd telkens aardig verfraaid met een tentoonstelling van werken van een plaatselijke kunstenaar. Eerst werd er gezocht binnen de eigen rangen. Zo stelde Leentje Bondroit bij de eerste productie tentoon. Nu was het de beurt aan Wim Van Petegem.

Na "Een bedwelmende geur van vers hooi" kwam er even een adempauze voor de speelsters en spelers. De medewerkers hadden daarentegen nog heel wat taken uit te voeren, die niet waren klaargemaakt bij de intrek in het Studiotheater. Zo werd de kleedkamer-repetitieruimte stilaan in orde gezet en werd er een elektrische bediening voor het voordoek geïnstalleerd. Het was immers gebleken dat het doek manueel haast niet te halen was.

Vanaf dit seizoen werden er telkens vier producties op het programma gezet. De derde productie was niet inbegrepen in het abonnement.

Dikwijls werd er met de derde productie dan ook wat afgeweken van de "normale" stukken. Binnen de vereniging sprak men van "het stuk met het vraagteken".

Als derde productie werd het drama "Het flauwgevalen paard" van Françoise Sagan gebracht. Regisseuse Yvonne Mertens had het stuk wat te ernstig opgevat, zodat de vertoningen van dit stuk schril afstaken tegen het meer amusante werk van de voorbije twee producties. Als "vraagteken" was het zeker gelukt, hoewel het publiek de vertolking en (vooral) de regie niet apprecieerde.

Het eerste Studioseizoen werd afgesloten met de meeslepende tragikomedie "Wiens leven is het eigenlijk?". Dit stuk was enkele jaren voordien ook al geprogrammeerd, maar moest toen vanwege de opvoeringsrechten terug naar de archiefkast verdwijnen.

Wannes Vanderstucken was in dit seizoen voor de tweede maal actief; ditmaal als regisseur.

Het stuk dat oorspronkelijk werd geschreven met een man in de hoofdrol, werd herwerkt. Mijé Molenaers speelde de rol van de volledig verlamde Kenny Hendrickx.

Ondanks het zeer actuele onderwerp (euthanasie), bevatte "Wiens leven is het eigenlijk?" toch de nodige (galgen)humor.

Het fraaie decor werd ontworpen door Guy Van Havere. Hij tekende ook de affiche. Het speelvlak was ingedeeld in zes vlakken die door de belichting werden aangeduid.

Boven: de volledige ploeg van de productie.

Links: Jean Geysen en Ingrid Vanzeer.

Het eerste seizoen in het Studiotheater werd beëindigd met een stijging van 40% van het aantal theaterbezoekers, wat een onverhoopt succes was. Ook de spelersgroep groeide sterk aan. Toch was men niet helemaal euforisch. De vereniging zat immers met een sterk onderbezette technische ploeg. In "Voetlicht" werd daarom een dringende oproep gedaan naar man- of vrouwkracht.

In elk geval konden het bestuur en de actieve leden, na de jaarlijkse algemene vergadering en het traditionele souper, met een gerust geweten van een welverdiende vakantie genieten.

Vanaf het seizoen 1984-1985 kon het Koninklijk Vlaams Toneel van een degelijk uitgebouwd reservatiesysteem gebruik maken. Waar vroeger alle reservaties bij een van de leden gebeurden, die dan haast elke avond naast de telefoon moest kamperen, kon de vereniging nu volwaardig op de twee kantoren van het Gemeentekrediet Diest rekenen. Samen namen ze de kaartenverkoop en de reservaties voor hun rekening. Een dergelijke samenwerking bestaat nog steeds. De financiële instellingen veranderden echter wel door de loop van de jaren. Na het Gemeentekrediet nam de Metropolitan Bank het even over en momenteel werkt de vereniging al enkele jaren goed samen met de Bacob-Bank te Diest.

*Enkele covers van het tijdschrift
"Voetlicht".*

*De eerste twee zijn voorbeelden uit de
begijnhofperiode.*

*De laatste is het voorblad uit het
jubileumjaar.*

Van bij de intrek in het Studiotheater heeft de vereniging ook steeds werk gemaakt van een passende publiciteitscampagne. De driemaandelijks publicatie "Voetlicht" werd vanaf 1984 in een nieuw kleedje gestoken. Dankzij de hulp van een aantal adverteerders in dit blad kan de vereniging deze informatiebron nog steeds realiseren.

Daarnaast geeft de vereniging jaarlijks een folder uit met een overzicht van het komende seizoen.

Bij elke productie krijgen de toeschouwers een al even fraai uitzienend programmaboekje aangeboden. Ook dankzij de financiële steun van diezelfde adverteerders is het mogelijk om dit boekje tegen een zeer lage verkoopprijs aan te bieden. In de loop van de laatste vijftien jaar is de prijs slechts van twintig tot dertig frank verhoogd.

Verder laat de vereniging telkenmale een affiche ontwerpen om haar producties aan te kondigen.

Meerdere jaren werd er via de plaatselijke kranten "Hier Diest", "De Belleman" en "De Streekkrant" reclame geplaatst voor de stukken.

Tot aan het einde van de jaren zeventig publiceerden meerdere plaatselijke en regionale kranten nog recenties over de KVT-producties. Vanaf de jaren tachtig moeten we deze onafhankelijke bron van informatie helaas missen. De kranten "Het Nieuwsblad", "Het laatste nieuws", "Het volk", "De Gazet van Antwerpen" en "Het belang van Limburg" namen sindsdien enkel nog aankondigingen van stukken op. Per grote uitzondering werd een productie besproken.

Het overzicht dat we u in dit boek willen geven van de Studiojaren is dientengevolge gebaseerd op de eigen teksten, het eigen archief en de getuigenissen van de nog actieve leden. De dikwijls sappige citaten uit de oude kranten zal u helaas moeten missen.

Het keuzecomité had voor het seizoen 1985-1986 een sterk uitgebalanceerd programma uitgewerkt dat bestond uit een blijspel, een actueel drama, een heuse "Fassbinder" en een volksstuk. Met dit programma kon de vereniging ten volle op de desiderata van het publiek inspelen.

*Karel Tosseyn en Claire Vanaudenhove
in "Meneer Masure".*

Het seizoen startte op 11 oktober met de typisch Franse komedie "Meneer Masure" van Claude Magnier. Wannes Vanderstukken leek stilaan de nieuwe huisregisseur te worden, want ook nu was hij van de partij.

"Monsieur Masure" is over de hele wereld opgevoerd. Het verbale en situationele amusement is nooit ver weg. Zo stonden ook de opvoeringen bij het Koninklijk Vlaams Toneel bol van grappige situaties, die vooral gestalte kregen via hoofdrolspeler Paul Vanhoutte.

Het tornooi der lage landen.

In het begin van het seizoen werd het Koninklijk Vlaams Toneel door de commissie van het "Tornooi der lage landen" aangezocht om deel te nemen aan dit prestigieuze tornooi. (De belangrijkste toneelkringen van het Nederlandstalige gebied nemen hieraan deel.) De organisatoren hadden wel de wens geuit om een stuk op te voeren dat enigszins afweek van de vaak gekozen zware, dramatische stukken. Het Koninklijk Vlaams Toneel had te weinig tijd om een apart stuk in te oefenen, en koos dan maar voor "Meneer Masure".

Zo kregen de opvoeringen van dit stuk nog een staartje. Op 20 december 1985 trad het gezelschap op in het Nederlandse Elsloo. Die zaterdag was voor de technische ploeg een zware dobber. Van 's morgensvroeg was iedereen paraat voor het inladen van de decorstukken van het ingewikkelde en uitgebreide decor. Het transport werd extra bemoeilijkt door het al even ingewikkelde en uitgebreide papierwerk bij de douane aan de grensovergang. Na de decoropbouw, de lichtregeling en de "soundcheck" was de technische kant klaar.

Deze technische kant werd door de jury goedgekeurd. Hoewel de spelers een goede opvoering hadden gegeven, werd de artistieke prestatie echter uiterst negatief beoordeeld. Dit kwam niet zozeer door de vertolking. De negatieve kritiek sloeg namelijk op de slechte keuze van het stuk. (We willen even ter herinnering brengen dat net deze jury het Koninklijk Vlaams Toneel had verzocht om deel te nemen met een luchtiger genre.)

Hoewel de beoordeling van de jury "niet zo positief" was, hadden de toeschouwers een van de leukste avonden van het tornooi beleefd. Na de voorstelling moest alles vliegensvlug worden afgebroken. Aan de grensovergang wachtte immers een douanebeampte (die door het Koninklijk Vlaams Toneel werd betaald voor zijn gepresteerde overuren) op de komst van de Shoe-Post-vrachtwagen.

* * *

Op dezelfde avond van de opvoering te Elsloo vond in het Studiotheater de laatste voorstelling plaats van "De Lege Cel". Dit stuk van René Swartenbroeckx was op 6 december 1985 in een regie van Pol Stabel in première gegaan.

Het stuk bezit alle ingrediënten om bij een ruim publiek in de smaak te vallen: liefde, geweld en humor. Een love-story tussen de Vlaamse jongen Johan (Marc Stroobants) en het Turkse meisje Immahan Kelman (Camille Meerschaert) leidt tot spanningen in beide gezinnen. Bovendien is het stuk van een dubbele problematiek gespeend: het verschil in cultuur en religie tussen Turken en westerlingen en het grondige generatieconflict tussen Immahan en haar vader Yusuf.

Het jaar voordien had René Swartenbroeckx met dit stuk het Koninklijk Landjuweel gewonnen. Het keuzecomité had dus een goede keuze gemaakt.

Het publiek beoordeelde de prestaties als ronduit schitterend. Zo kwam het dat de productie in januari 1986 werd hernomen. Aan de extra voorstellingen werden nog vier schoolvoorstellingen toegevoegd voor een enthousiast en vooral Limburgs publiek. Ook auteur René Swartenbroeck gaf in een brief zijn waardering te kennen over de opvoeringen van het Koninklijk Vlaams Toneel. Zo schreef hij over de opvoering: *"Soms zie ik wel eens een productie van een of ander gezelschap, die zo schitterend is, zo technisch feilloos, zo àf, dat je moeilijk verantwoorde kritiek kunt uitbrengen. Toch voel je dat er iets fout zit; achteraf besef je dan dat de voorstelling steriel was, dat ze niet "uit de pens" kwam. Daarom was ik zo tevreden dat ik in Diest een voorstelling zag met een hart."*

Links: Camille Meerschaert en Marc Stroobants.

Onder: een overzicht van het decor.

Het Koninklijk Vlaams Toneel was fier om een van haar acteurs te mogen leveren voor de verfilming van dit toneelwerk. Marc Stroobants die een van de hoofdrollen vertolkte, werd door de BRT aangezocht om dezelfde rol te vertolken in de televisiefilm. De opnames van deze film gebeurden Te Haacht, Vilvoorde en Waterschei.

“De lege cel” werd uiteindelijk voor meer dan 1800 toeschouwers opgevoerd, waardoor het in de top tien van de meest succesvolle KVT-producties belandde.

In 1986 stond eindelijk “De bittere tranen van Petra Von Kant” op het programma. Dit stuk was reeds meerdere malen op het programma gezet door het keuzecomité. Door het niet verkrijgen van de opvoeringsrechten of door een gebrek aan geschikte spelers op dat ogenblik, was het echter evenveel maal geschrapt.

Uiteindelijk was het toch zover. Het Koninklijk Vlaams Toneel kon een nieuw “stuk met een vraagteken” aanpakken. De vereniging vertrouwde de regie toe aan regisseur Georges Meuwis, die het seizoen ervoor met succes “Een bedwelmende geur van vers hooi” had geënceneerd.

Dit beruchte stuk van Rainer Werner Fassbinder was geen gemakkelijke opdracht, maar hiermee kon de spelersgroep (of moeten we zeggen spelersgroep) nog eens tonen dat ze artistiek het moeilijke werk niet uit de weg ging. Het zou het “pièce de résistance” worden van het seizoen. Daarom werd er niets aan het

toeval overgelaten. De uitsluitend vrouwelijke rollen werden aan de geroutineerde dames uit het gezelschap toevertrouwd. Mijé Molenaers en Chris Verhaegen kregen de hoofdrollen toevertrouwd en Lieve Billen, Miet Beynaerts, Ingrid Vanzeer en Marth Schraepen werden voor de "bijrollen" gecast.

Chris Verhaegen en Mijé Molenaers.

Met spijt in het hart moest Marth Schraepen drie dagen voor de première in allerijl worden vervangen. De dag na de première overleed deze charmante actrice aan een slepende ziekte. De voorstelling van die zaterdagavond werd dan ook speciaal aan haar opgedragen. Claire Vanaudenhove (en ook enkele voorstellingen Martine Fabré) zorgden voor de vervanging.

"De bittere tranen van Petra Von Kant" is een bewogen drama waarin opgezweept passies met elkaar in botsing komen. Zes vrouwen maken elkaar in een morbide en vaal zwoele sfeer het leven zuur.

Het speelt zich af ten huize van een modeontwerpster, wat de gelegenheid bood om de taferelen op te vullen met het showen van luxekleding door de leerlingen van een mannequincursus van Delphine's Models Office.

Als laatste productie van het seizoen stond voor de vijfde maal in de geschiedenis van het Koninklijk Vlaams Toneel “Fientje Beulemans” op het programma. Eerdere opvoeringen waren er in 1937 (een gastproductie van “De Heidebloem” uit Tienen), in 1939 (een gastvoorstelling door de “KNS” uit Brussel), in 1951 en in 1970, naar aanleiding van het 25-jarig toneeljubileum van Frans Albery.

De opzet van regisseur Pol Stabel (oorspronkelijk was Albert Vanaudenhove voorzien) was verschillend met de klassieke encensering van de jaren ervoor. Het stuk werd in 1910 gecreëerd en was in 1986 dus in feite niet meer “van deze tijd”. Het stuk werd dan ook wat gemoderniseerd, hertaald in het Diets en aangevuld met lokale toestanden. Toch werd de modernisering niet over de hele lijn doorgedreven. Zo speelde het verhaal zich nog steeds rond 1900 af. Dit zorgde voor extra werk voor de decorploeg en de accessoiristen. Ook de keuze van de kleding werd hier natuurlijk door beïnvloed. De auteurs F. Fonson en F. Wicheler hoefden zich dus niet helemaal in hun graf om te keren. “Le mariage de mademoiselle Beulemans” was door dit schrijversduo binnen de korte tijdsspanne van veertien dagen bij elkaar geschreven. Hoewel het niet hun bedoeling was een werk van blijvende waarde voort te brengen, kende het stuk nog een lange successtory. In Parijs werd het meer dan vijfhonderd maal opgevoerd en over de hele wereld (want het werd in veertien talen getransponeerd) spreekt men van meer dan 25 000 opvoeringen.

De versie anno 1986 bezat zoveel charmante eigenschappen dat de toeschouwers al na vijf minuten vergeten waren dat ze een situatie van in het begin van de twintigste eeuw aanschouwden.

Van het stuk werden drie extra voorstellingen gegeven. Zodoende beleefden meer dan 1400 toeschouwers met deze “Beulemans” een onvergetelijke avond. Dat was zeker het geval op die zwoele avond toen de stroom om 20.35 uur door een onweer uitviel. De stroompanne bleef maar duren, zodat de voorzitter het publiek en de spelers naar de foyer moest loodsen voor een onvoorziene pauze. Deze “korte” onderbreking zou meer dan een uur duren. Iedereen hield zich intussen dan maar bezig met het nuttigen van “enkele” (alcoholische) dranken. Toen het bier te warm werd en de lichten weer aanfloepen, kon de voorstelling herbeginnen voor een enthousiast publiek dat als nooit tevoren in de sfeer was geraakt. Elise Vanaudenhove debuteerde met dit stuk bij het Koninklijk Vlaams Toneel in de rol van Fientje.

Boven: Elise Vanaudenhove als Fientje.

Op de tegenoverliggende bladzijde een beeld van de productie.

*Links:
de verkiezing van het nieuwe bestuur,
met Francis Beeris, Dirk Janssens,
Raf Philips, Jean Geysen,
Raf Christiaens en Yves Smets.*

Het aperitieftheater.

In het begin van het seizoen 1985-1986 was het Koninklijk Vlaams Toneel met de v.z.w. "Initiatief" scheep gegaan voor de organisatie van vijf aperitieftheatervoorstellingen. Vijf beroepsgezelschappen zouden om beurt te gast zijn bij de kring. Het aperitieftheater bestond erin dat de voorstellingen plaats hadden op een zondagochtend om 11 uur en dat ze werden gevolgd door een aperitief.

De eerste voorstelling "Klei en vuur" vond plaats op zondag 27 oktober 1985. KVS-actrice Gerda Marchand bracht in een monoloog hulde aan haar minnaar Prometheus.

Uiteindelijk werd de overeenkomst na enige onenigheid verbroken. Dit gebeurde na de repetitie van het derde stuk "Ik heet Erik Satie, zoals iedereen" door "De Zwarte Komedie" met de acteurs Max Schnur en Mita Van Der Maet.

* * *

Op het einde van het seizoen 1985-1986 kon het bestuur met trots terugblikken op twee succesvolle seizoenen in het Studiotheater. Het aantal toeschouwers was verdubbeld in vergelijking met het beste resultaat uit de begijnhofperiode. Het aantal spelers was sterk toegenomen en het artistieke peil was bovendien gestegen. Ondanks dit optimisme had het voorbije seizoen toch wat kopzorgen veroorzaakt bij de Raad van Bestuur van het Koninklijk Vlaams Toneel. Meer dan eens waren er discussiepunten gerezen over het samenwerkingsakkoord met de Raad van Bestuur van Studio Diest. Deze discussie mondde uit in een situatie die toneelbrengen in de toenmalige omstandigheden haast onmogelijk maakte. Zo waren de repetitieruimten, de toiletten en de foyer meermaals ontoegankelijk voor de KVT-leden.

In zulke omstandigheden mag een vereniging blij zijn iemand onder zijn leden te hebben die Albert Vanaudenhove heet. Hij zette zich in voor de onderhandelingen tussen Studio Diest en het Koninklijk Vlaams Toneel. Toen hij op een bepaalde avond een vergadering met de eigenaars van Studio Diest bijwoonde met de bedoeling om de gemoederen wat te bedaren, kwam hij hiervan terug met de melding dat ze de meerderheid van hun aandelen wilden verkopen. Door de meerderheid van de aandelen van het Studiocomplex in handen te krijgen, zouden de problemen opgelost zijn.

Hiermee rees echter een nieuw probleem. Waar moest het geld vandaan worden gehaald? Onder impuls van diezelfde Albert Vanaudenhove werd de n.v. "Groep KVT" opgericht. Deze n.v. bestond naast de v.z.w. "KVT" uit vrienden van de toneelvereniging die de nodige gelden samenbrachten.

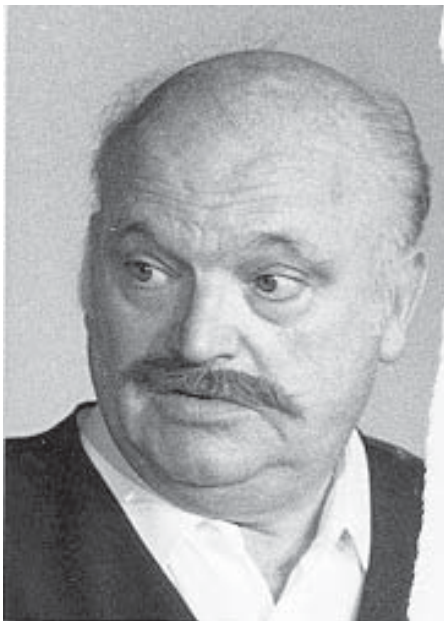
Het Koninklijk Vlaams Toneel beschikte hierdoor eindelijk over een "eigen" theater. Het jaar 1986 mag dan ook als een mijlpaal in de geschiedenis van het Koninklijk Vlaams Toneel worden beschouwd.

Albert Vanaudenhove

Reeds op jeugdige leeftijd nam hij deel aan het jaarlijkse kinderfeest van de Koninklijke Harmonie op Paasmaandag. Zijn optredens bestonden meestal uit voordrachten en sketches.

Vanaf 1932 speelde hij geregeld bij het Franstalige theatergezelschap "Studio", dat meestal werd geleid door de heer Nelissen, zijn leraar Frans aan het atheneum. Zo trad hij op 6 mei 1933 met de dames Rosa Lemmens en Julienne Blondeel op in "La Perle de Chicago" en met zijn broer Omer in "Chifferton". In 1935 vertolkte hij op twintigjarige leeftijd de hoofdrol in "L' écran brisé", naar aanleiding van een Franstalige toneelwedstrijd te Tienen. De opvoering werd bekroond met de tweede prijs. Nadien speelde hij nog in "L'appel du clown". Op 1 december van datzelfde jaar nam hij deel aan een provinciaal toneelconcours te Brussel. Voor deze gelegenheid vertolkte hij de hoofdrol in "La dernière victoire". "Studio" bekwam 80% van de punten en Albert Vanaudenhove kreeg een speciale vermelding voor zijn optreden.

Op 11 april 1936 speelde hij "L' heure du berger". Nadat "Studio" ter ziele was gegaan, richtte hij met onder andere zijn broer Omer de toneelgroep van de "Liberale Jonge Wacht" op. Dit belette Albert Vanaudenhove niet om in 1938 aan te sluiten bij het Koninklijk Vlaams Toneel. Reeds in februari van dat jaar deed hij daar zijn eerste optreden in "Samen uit, samen thuis". Op 16 april 1938 speelde hij opnieuw bij het Koninklijk Vlaams Toneel in "De Krekel".

Op 8 april 1939 bracht de "Liberale Jonge Wacht" de creatie van "K. Z. 25" van Frans Demers, waarin Albert Vanaudenhove optrad met leden van het Koninklijk Vlaams Toneel, "De Vreugd des Winters" en "De Ware Vrienden". Tijdens de oorlogsjaren speelde hij met Toon Stickers bij de toneelgroep "Elckerlyck" in onder andere "Starkadd" en "Als de haan kraait". Van november 1945 tot 1958 was Albert Vanaudenhove onafgebroken op de planken te zien bij het Koninklijk Vlaams Toneel.

Tijdens deze periode schitterde hij met uitzonderlijke vertolkingen, zoals professor

Higgins in "Pygmalion" (1946) en de moeilijke karakterrol van politiekapitein Stevens in "De cycloon" (1947). Tussendoor speelde

hij zich nog in de kijker bij de "Liberale Jonge Wacht" met "Dolle Hans" (1946).

In 1952 bewees hij zijn talent voor dramatiek nog maar eens als Izquierdo in "Montserrat".

Ook in het komische genre blonk hij uit. Zo vertolkte hij de onovertroffen vader Beulemans in "Fientje Beulemans" (1952) en vader Bronson in "Baby Hamilton" (1955).

Velen zullen zich hem herinneren als Bibinsky in "Ninotchka" (1955), waarin hij een komisch trio vormde met Louis Bondroit en Jim Kemps. Met deze combinatie oogstte hij eveneens succes in "Slisse en Cesar".

Een van zijn beste prestaties bracht hij ongetwijfeld met "De Nieuwbakken Edelman", waarmee hij met het Koninklijk Vlaams Toneel deelnam aan het Koninklijk Landjuweel van 1958 te Tongeren.

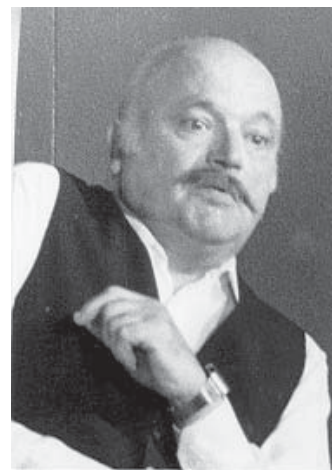
Met het mislopen van de opperste bekroning was zijn toneelenthousiasme enigszins bekoeld.

Mede door zijn drukke beroepsbezigheden stopte hij daarom in 1962 met spelen.

Gedurende twaalf jaar bleef hij van de scène weg om in november 1974 zijn "rentree" te doen in "De Paradijsvogels" als Bolle Verbuyck. Het was duidelijk dat hij nog niets van zijn komisch talent had ingeboet.

In 1977 werd hij samen met Toon Stickers gevierd voor meer dan 40 jaar toneelactiviteit. Kort nadien verlegde hij zijn "arbeidsterrein" door de regie van "Wanneer trouw je met mijn vrouw?" waar te nemen. Naast toneelspelen is regisseren altijd een van zijn geliefkoosde bezigheden geweest. Hierin kon hij zich helemaal terugvinden. Hoewel "Wanneer trouw je met mijn vrouw?" zijn eerste officiële regie was, dook zijn naam reeds lang voordien bij bevriende toneelkringen op.

Zo regisseerde hij "K. Z. 25" en "Kitty liegt nooit" bij de "Liberale Jonge Wacht" en "Het Hollands wijfe" en "Victoria en haar huzaar" bij de "De Ware Vrienden". Toen in 1978 en 1979 "Slisse en Cesar" en "Slisse bouwt" opnieuw op het programma stonden, lag het voor de

hand dat Albert Vanaudenhove de hoofdrol zou vertolken. Aangezien hij als geen één deze komedies kon doorspekken met Diestse toestanden, moest er ook niet verder naar een regisseur worden gezocht. Toen het Koninklijk Vlaams Toneel in 1984 (onder de impuls van Albert Vanaudenhove) zijn intrek nam in het Studiotheater, mocht hij niet ontbreken bij het openingsstuk "Pygmalion", ditmaal in de rol van Alfred Doolittle. In december 1986 speelde hij een ontroerende Suskewiet in de prachtige kerstevocatie "Waar de ster bleef stille staan" van Felix Timmermans.

Een jaar later trad hij samen met zijn dochter Claire en zijn kleinkinderen Caroline en Laurent op in "Het dagboek van Anne Frank". Zelden heeft Albert Vanaudenhove beter gespeeld dan met de vertolking van dokter Van Dussel.

In 1988 regisseerde hij "De Muizenval" van Agatha Christie. Het was net of hij zijn beste prestaties tot dan had bewaard, want in oktober 1989 speelde hij samen met Louis Bondroit in "De ijservreTERS". Op sublieme wijze gaven ze in dit stuk gestalte aan de figuren van twee oudjes.

Nadien speelde hij nog met dezelfde overgave bijrolletjes in "Hoelala Juanita Banana" (1993) en "De Parochie van Miserie" (1996).

Zijn hartenwens was nog eenmaal te mogen schitteren in "De ingebeelde zieke" van Molière, voor wiens werken hij een zwak had.

Het Koninklijk Vlaams Toneel programmeerde het stuk voor het jubelseizoen 1997-1998. Albert Vanaudenhove zou het helaas niet meer beleven. Hij overleed op 26 december 1996.

Met hem verloor het Koninklijk Vlaams Toneel niet alleen een joviaal en rechtschapen man, maar ook een steunpilaar waarop de vereniging te allen tijde kon rekenen.

Als eerbetoon droeg het Koninklijk Vlaams Toneel de productie "De ingebeelde zieke" aan hem op.

Toneel heeft altijd deel uitgemaakt van zijn rijk gevulde leven. Het was voor hem meer dan een hobby, het was een passie.

Het seizoen 1986-1987 opende met "Thuis", een van de bekendste en meest gewraakte stukken van Hugo Claus. Het vormt een web van verhaallijnen en intriges waardoor geen enkel personage zich "thuis" voelt. Regisseur Wannes Vanderstukken vertrouwde de bijzonder zware rol van vader aan Guy Vandermeulen toe, die (buiten een kort optreden in het vorige stuk) na een lange afwezigheid zijn comeback maakte. Naast Guy Vandermeulen speelde Miet Beynaerts op magistrale wijze de rol van de demente grootmoeder. Deze rol was buitengewoon vermoeiend. Miet moest niet alleen telkenmake urenlang onder de handen van de grimeuses worden "gevormd". Ze moest op de scène ook constant geconcentreerd in dezelfde houding blijven zitten, zodat ze na elke voorstelling volledig verkrampd diende te worden gemasseerd. In deze productie debuteerde Rina Dehairs in de rol van de vriendin van de zoon des huizes.

Zoals het bij een Claus hoort, had het publiek gemengde gevoelens over het stuk. Sommigen stoorden zich aan de vulgariteiten, die in deze productie zeker niet ontbraken; anderen hadden meer oog voor de burleske toestanden, die de stukken van Claus zo specifiek maken.

Boven : Miet Beynaerts.

*Rechts: Guy Vandermeulen
en Rina Dehairs.*

Eind november 1986 stond een van de grootste successtukken uit de KVT-geschiedenis op het programma. De wens van voorzitter Louis Bondroit om een stuk te programmeren met een grote enscenering en met zang, werd waargemaakt met “Waar de ster bleef stille staan” van Felix Timmermans.

Hoewel het gegeven van dit stuk helemaal niet meer van die tijd was, bleef men hiermee toch telkens opnieuw volle zalen lokken. Misschien kwam dit wel door het ongecompliceerde volksspektakel. Veel kwam op het creëren van de juiste sfeer aan. Zo tekende Guy Van Havere naast de affiche ook een prachtig decor uit, dat deels suggestief en deels realistisch was. Het decor, en vooral zijn sneeuwtapijt, liep verder tot in de zaal.

Aan dit decor had zowat een vierde van de actieve leden meerdere weken geschilderd. De “suggestieve” bomen werden uitgetekend, gezaagd en in verscheidene kleuren geverfd.

Als klank werden een aantal speciale fragmenten gecomponeerd. Aan de belichting was veel aandacht besteed. Het licht leefde als het ware mee met de bewegingen van de acteurs op de scène.

Naar aanleiding van dit stuk werd het gelegenheidstrio Hakke, Jakke en Wakke (Hans Prinsen, Jean Grooten en Wannes Vanderstukken) opgericht. Ze werden hier geassisteerd door accordeonist Theo Bruhn. Tussen de verschillende taferelen in zorgde dit trio met talloze liederen van onder andere Ed Kooijman en Wannes Van de Velde voor een unieke sfeer. Na het stuk waren ze niet meer te stoppen. Hun energie werkte aanstekelijk op het publiek, dat luidkeels het driekoppige koor aanvulde in de foyer.

De hoofdrolspelers Albert Vanaudenhove, Marc Carlier en Louis Bondroit vertederden het publiek met hun vertolking, die nog lang in het geheugen van de toeschouwers zou blijven.

Camille Meerschaert bracht een opmerkelijke vertolking van de duivelfiguur.

Het stuk leende zich ook tot het opstellen van een groot aantal acteurs en actrices in een kleinere rol.

Deze leden vulden het stuk niet op, maar ze vulden het op een passende wijze aan. In de “kleinere” rollen stonden onder andere Raf en Tim Christiaens, Stephan Deygers, Kathy Eeckhout, Dirk Janssens, Anita Smitt, Jeffrey Sprockeels, Denis Vlayen en Ingrid Vanzeer.

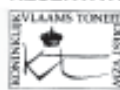
De grootste verdienste lag bij regisseur Gies Paradijs, wiens eerste regie bij het Koninklijk Vlaams Toneel geen misser was.

KONINKLIJK VLAAMS TONEEL DIEST VZW
F. Timmermans
WAAR DE STER BLEEF
STILLE STAAN
 regie gies paradys

28, 29 november
 2, 5, 6, 9, 11, 12, 13 december
 om **20.30 uur**
K.V.T.-STUDIOTHEATER
NIJVERHEIDSLAAN 16-18 3290 DIEST
RESERVATIES BIJ HET GEMEENTEKREDIET VAN BELGIE
 Verstappenplein 11, Diest - Tel. 013/31.12.84 - 31.37.48
 St.-Jan Berchmansstraat, Diest - Tel. 013/33.65.70

 BIJ ONS ZIT JE GOED!

Na de productie “Waar de ster bleef stille staan” was de publieke opkomst niet meer te stuiten.

Bij de première van het volgende stuk “Mevrouw heeft niets te verbergen” waren alle vertoningen reeds uitverkocht. Bij “De ster” hadden een aantal personen geen plaatsje meer kunnen bemachtigen. Om ditmaal zeker niet onverrichter zake naar huis te moeten terugkeren, hadden ze zich (samen met het tevreden publiek van de vorige productie) zeer snel naar een van de kantoren van het Gemeentekrediet begeven.

Zo zie je maar dat absolute cijfers niet altijd een getrouw beeld weergeven.

In de statistieken van het Koninklijk Vlaams Toneel staat “Mevrouw heeft niets te verbergen” als het succesvolste stuk genoteerd.

Jean Grooten, Karel Tosseyn en Mijé Molenaers.

Artistiek gezien was de productie echter niet voor honderd procent meegevallen. Hoewel de cast en regiedebutante Chris Verhaegen zich enorm hadden ingezet, bleek de Franse vaudeville van Roger Ferdinand niet aan te slaan bij het publiek. De reden was de eerder magere inhoud van deze komedie.

De decorploeg (onder leiding van John Seré en met Jef Binnemans, Jean Geysen, Raf Laeveren, Raf Philips, Gery Spirinckx, Paul Stroobants, Guy Van Havere en Denis Vlayen) had een sterk contrasterend decor afgeleverd.

Decorist Wim Van Petegem mocht bij het openen van het doek telkenmale een verdiend applaus in ontvangst nemen.

*Rechts: een beeld van het decor.
Het vast tapijt was roodkleurig.
Op de achtergrond creëerden de fluwelen
gordijnen en het uitzicht op de tuin een
enorme diepte op de scène.*

In Voetlicht was intussen een nieuwe redacteur actief die, onder het pseudoniem Ben Trovato (Jean Grooten), de lezer af en toe een humoristische noot bezorgde. Zijn ironisch-sarcastische rubriek "Lichtvoetig" zou een veel gelezen rubriek worden.

Zo schreef hij in nummer 51 over de toenmalige hongersnood in Afrika: "Ter vergelijking: ons anderhalve kind eet vier en een half maal zoveel als het zevenenhalve kind in Afrika. Heeft u het uitgerekend? Resultaat is dat de Afrikaan met al die nullen voor en na de komma niets heeft om af te ronden."

We brengen even in herinnering dat ook Rik Tulkens nog actief was met zijn "Diestels" om de lezer te verwennen.

Na de massale publieke opkomst bij de laatste toneelstukken had het bestuur beslist om vanaf de volgende productie elk stuk negen maal op te voeren.

De vierde productie van het seizoen 1986-1987 was een beklemmend stuk.

Het keuzecomité had voor het satirische "De nacht van Suzy Bernstein" van Bernard Farrell gekozen.

Regisseur Georges Meuwis maakte van het geheel een actief vol spektakel.

Het stuk, dat een sessie van een groepstherapie behandelt, toont het publiek welke spanningen er allemaal kunnen ontstaan wanneer je eenzelfde groep mensen één nacht samen opsluit onder leiding van een therapeute die eigenlijk zelf een behandeling zou kunnen gebruiken.

Het geheel was een satire op het soort groepstherapieën die in de jaren tachtig "in" waren. Het opzet was gekleurd met zowel humor als tragiek.

Bij het Koninklijk Vlaams Toneel werden de rollen van de "patiënten" succesvol vertolkt door Gaby Drijvers, Anita Van Nerum, Willy Fabré, Marc Gerards, Wannes Vanderstukken en Etienne Veulemans. Chris Verhaegen nam de rol van therapeute voor haar rekening.

Het stuk was bijzonder moeilijk voor de acteurs, die de hele tijd in een weinig comfortabele houding moesten zitten op de scène.

Het Tejaterateljee

In het seizoen 1986-1987 werd het "Tejaterateljee" geboren. Huisregisseur Wannes Vanderstukken had het idee gelanceerd om een nieuw jongerenatelier op te starten. Een toneelvereniging heeft immers constant nieuw en jong bloed nodig om de continuïteit binnen het spelerspotentieel te verzekeren.

Het bestuur steunde het voorstel van Wannes volledig. Vanaf het begin van dat seizoen had een hele reeks jongelingen (en ook enkele "ouderen") zich ingeschreven om deel te nemen aan het Tejaterateljee. Met deze werkgroep wou men voorgoed afstappen van de eerder saaie toneelinitiatie met een theoretische aanpak en herhaalde dictiesessies.

Het Tejaterateljee zou het hele gamma van theateractiviteiten omvatten. Naast uiteraard het spelen zelf, zouden de leden ook zelf instaan voor de decorbouw, de techniek, het ontwerp en de uitwerking van de kleding en de affiche. Tenslotte zouden ze zelfs het verdere verloop van de regie bepalen. Een totaalworkshop dus. Binnen de tijdsspanne van één seizoen had de enthousiaste groep aan een bewerking van "De vrolijke vrouwtjes van Windsor" van William Shakespeare gewerkt.

In de spelersgroep zaten een aantal vaste KVT-medewerkers die de jongeren mee hadden begeleid in hun eerste theaterstappen. Hiertoe behoorden Karel Tosseyn, Paul Vanhoutte en Marina Borgers.

De optredende jongeren waren Hans Prinsen, Claudia Janssens, Ellen Grooten, Peter Jacobs, Marie Vanaudenhove, Yves Smets, Gitta Leys, Inge Jacobs, Veronique Reniers, Veerle Segers, Gerda Nollet, Sandy Knockaert, Caroline Meerschaert en Sophie Sente.

Tussen deze jongeren zaten enkele oude bekenden uit het vorige jongerenatelier "t Mosterdpotje".

Het was een zeer talentvolle groep. De meeste namen duiken in dit hoofdstuk trouwens nog wel eens op.

Tussen deze hele meute dook ook Valère Claes op. Hij was zelf voorzitter van een toneelkring en wou via het Tejaterateljee wat extra bagage opsteken.

Op 22, 23, 26 en 27 mei 1987 speelde het Tejaterateljee met jeugdige overgave voor een massaal opgekomen publiek. Het Tejaterateljee had zijn vuurdoop met glans doorstaan. Dit was de aanzet van een schitterend initiatief dat op heden behouden blijft.

Toch nog even een kleine anekdote: De ervaren acteur Paul Vanhoutte had tijdens een bepaalde vertoning niet attent genoeg gereageerd bij het opkomen van de scène. De jongeren gaven hem geen seconde krediet. Ze sloegen dit tafereel over en gingen gewoon verder alsof er niets was gebeurd. Paul Vanhoutte miste hiermee zijn enige passage op de scène.

* * *

KVT STUDIO-THEATER
NIEUWERHEDSLAAN 19-19 DRENT
KOMAAN, KAMERAAD!
KNOTSGEK BLIJSPEL
VAN RAY COONEY REGIE POL STABEL
2-3-9-10-13-16-17-23-24 OKT. '87
te 20.30 uur
Plaatsbespreking bij het Gemeentekrediet van België
VENETIANENPLEIN 11, 3990 DRENT
07-248 820000/01 07-248 820002 07-248 820003

Het seizoen 1986-1987 was enorm druk geweest. De waardering van het publiek was nog groter geweest dan de jaren voordien. Ondanks de forse stijging van het aantal toeschouwers en acteurs in de vorige seizoenen was er ook dit seizoen nog een sprong voorwaarts gemaakt.

In feite baarde dit het bestuur wat kopzorgen. Zou de vereniging haar eigen succes de baas kunnen?

Het bestuur reageerde hierop door het volgende seizoen nog steviger uit te bouwen. Ze ging hierbij geen risico's uit de weg.

In het kader van het 140-jarige bestaan van de vereniging (want dat kon men niet onopgemerkt voorbij laten gaan) werd een prachtig programma uitgewerkt met als jubileumstuk "Midzomernachtsdroom".

Om de grote publieke opkomst te kunnen opvangen, was er een investering gedaan in de accommodatie. De zaal werd van een extra rij stoelen voorzien, zodat de maximumcapaciteit van 154 naar 169 knusse zitplaatsen verhoogde.

Tegelijkertijd was de lichtinstallatie uitgebreid en verbeterd, en werd er een nieuwe klankinstallatie aangekocht.

Het feestseizoen ging van start met de knotsgekke komedie "Komaan, Kameraad!" (ook gekend als "Kus van een Rus") van Ray Cooney.

Het Koninklijk Vlaams Toneel had opnieuw Pol Stabel aangezocht voor de regie.

In de hoofdrol trad voor het eerst bij het Koninklijk Vlaams Toneel Michel Vandegaer op. Hij stal met zijn rol direct de show, waardoor hij onmiddellijk in de gunst van het publiek stond.

De rol van de Russische sterdanser werd vertolkt door Hans Prinsen. Hans had hiervoor speciaal balletlessen gevolgd bij Tineke Vandenhoude van de Diestse Balletschool. Zijn rol werd nog extra bemoeilijkt door de meerdere Russische tekstpassages, die hem werden aangeleerd door Marina Hondshoven.

Het aantal spelers was de laatste seizoenen sterk toegenomen. Iedere productie stonden er wel enkele nieuwe spelers op de scène. Het was wel opvallend dat deze "aanwinsten" veelal niet debuteerden als acteur, maar dat ze van andere kringen in de omgeving naar het Koninklijk Vlaams Toneel waren overgestapt. Zo speelde in deze productie Arlette Wellens voor het eerst mee met het Koninklijk Vlaams Toneel.

De opzet om de toeschouwers een aangename, ongecompliceerde en humoristische avond te bezorgen had zijn doel niet gemist.

De volgende productie "Het dagboek van Anne Frank" werd een van de best gebrachte stukken uit de recente geschiedenis van het Koninklijk Vlaams Toneel.

Het Koninklijk Vlaams Toneel had gekozen voor de Nederlandstalige bewerking van Mies Bouhuys van "Het achterhuis", een werk van de auteurs Frances Goodrich en Albert Hackett.

De repetities van het stuk gingen op 30 juni 1986 van start. Regisseur Georges Meuwis, die eerder al prachtig werk had verricht voor het Koninklijk Vlaams Toneel, leidde de eerste repetitie. Alle acteurs en medewerkers waren bijzonder opgetogen over de vooruitzichten en zijn visie op het stuk.

Als een donderslag bij heldere hemel kwam 's anderendaags het nieuws dat Georges Meuwis plots was overleden aan een hartkwaal. Een zeer rustige, veelgeliefde en uitermate geprezen man verdween plots. Het Koninklijk Vlaams Toneel stond al even plots voor een immens probleem.

Wannes Vanderstukken, die voor dit feestjaar (140 jaar KVT) ook reeds had toegezegd voor de regie van het jubileumstuk "Midzomernachtsdroom" aarzelde niet. Hij nam de regie over. Na een kleine onderbreking konden de repetities opnieuw starten. Later zou blijken dat regisseur Wannes Vanderstukken deze prestatie nog moeilijk zou kunnen overtreffen.

"Het dagboek van Anne Frank" was in alle opzichten een prachtige productie. Decorontwerper Guy Van Havere wist de beklemmende sfeer van het "achterhuis" naar het Studiotheater over te brengen. Nadien verklaarden de toeschouwers massaal dat ze de beklemmende indruk hadden beleefd.

De muziek en geluiden hadden een aparte betekenis in het spel bij het creëren van de juiste sfeer. De geluiden waren zo echt mogelijk nagebootst. Het geluid van de klokkentoren op de achtergrond kwam van de echte beiaard van de Westertoren te Amsterdam. Via sampling en synthesizers was er gedurende meerdere weken werk gemaakt van de klankband.

De illustratieve dia's bij de voorgelezen passages uit het dagboek waren met een natuurgetrouwe precisie gemaakt. Voor het maken van de beelden uit de concentratiekampen werd een authentiek kledingstuk gebruikt. Deze gekende gestreepte vest was afkomstig van de Heer Omer Vanaudenhove, die zelf een dergelijke verschrikkelijke ervaring had meegemaakt. Aan de kleding van de ganse productie was maanden op voorhand gewerkt. Niets werd aan het toeval overgelaten.

140 JAAR KONINKLIJK VLAAMS TONEEL DIEST VZW

het dagboek van anne frank

regie: wannes vanderstukken

27, 28 nov., 4, 5, 8, 11, 12, 18, 19 dec. '87 te 20.30 uur.

K.V.T. STUDIO-THEATER - Nijverheidslaan - Diest

Reservaties: Gemeentekrediet van België - Diest

16, Postweg 11 - Tel. 013-34.30.44 - 013-34.12.34 - 50m van Nijverheidsstraat 12 - Tel. 013-34.45.78

Links : een scène uit het Chanucha-feest.

Onder: dia's die getoond werden op het einde van het stuk.

De rolverdeling was haast optimaal uitgebouwd. De rol van de jonge Anne Frank werd vertolkt door de toen veertienjarige Caroline Meerschaert. Haar al even jeugdige broer en tegenspeler Laurent Meerschaert speelde de rol van de zoon van de familie Van Daan. Deze twee jongeren straalden de beoogde jonge vriendschap uit. Voor de rol van Annes zus tekende Gerda Nollet.

Meermaals kwamen de toeschouwers met de zakdoek in de hand de zaal uit. Het einde van het tafereel waarin men de zang aanheft van het Chanucha-lied, werd hen te veel.

De overige rollen waren eveneens sterk bezet, door Jean Grooten en Claire Vanaudenhove als de familie Frank, Achille Boesmans en Mijé Molenaers als het gezin Van Daan.

Een aangrijpende vertolking was die van Albert Vanaudenhove in de rol van dokter Van Dussel. Albert Vanaudenhove bracht hiermee een van zijn beste prestaties. De familie Vanaudenhove was met grootvader Albert, dochter Claire en kleinkinderen Caroline en Laurent opmerkelijk aanwezig in dit succes.

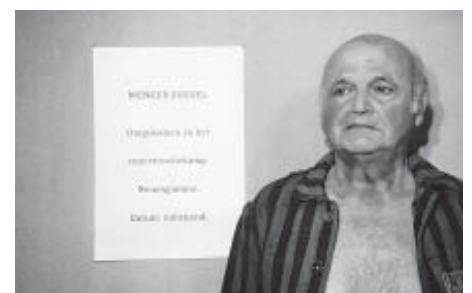
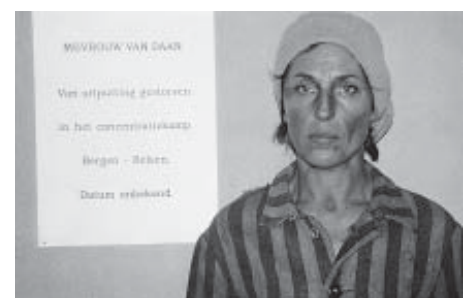
Het stuk leeft, zo kunnen we wel zeggen, nog steeds in het geheugen van de toeschouwers.

Het Koninklijk Vlaams Toneel kreeg felicitaties van onder andere de vereniging die met ditzelfde stuk het Koninklijk Landjuweel in de wacht sleepte.

Bij velen rees meermaals de vraag waarom ook niet deel te nemen. De drukke agenda en de planning waren uiteindelijk het doorslaggevende argument om het niet te doen.

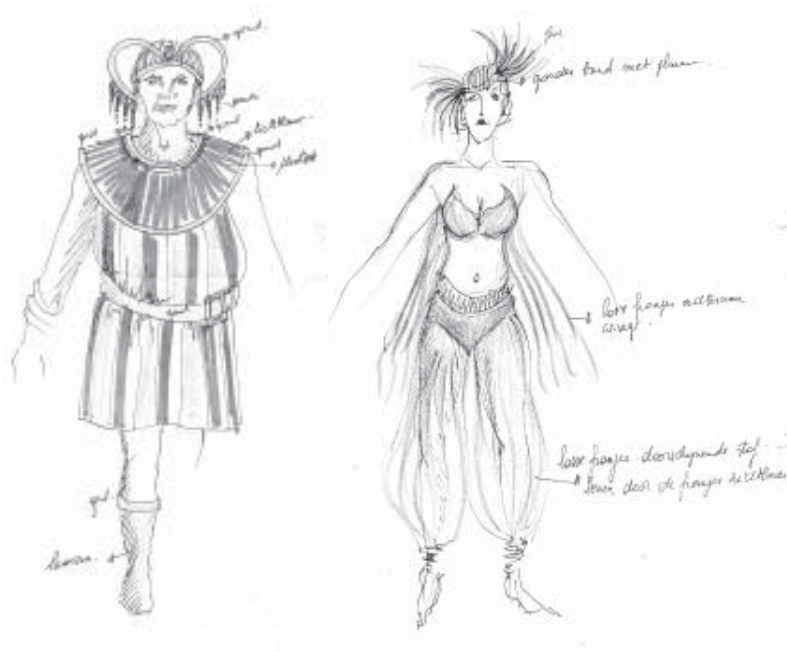
"Het dagboek van Anne Frank" was een volgende mijlpaal in de geschiedenis van het Koninklijk Vlaams Toneel.

Het stuk werd tien maal voor een overvolle zaal opgevoerd. De aanvragen bleven binnenkomen, maar de kerstvakantie en de verplichtingen ten opzichte van Studio Diest noopten de vereniging te stoppen met de productie.

Boven: Titania en Oberon.
Rechts: de ontwerpen voor hun kleding.

De eindmixing en de opname van de klankband waren het resultaat van enkele dagen intensief werk. De muziek werd speciaal voor dit stuk gecomponeerd door Kristien Gryp en met oude muziekinstrumenten uitgevoerd door Peter Acda, Marcel Braet, Cecile Drossart, Ivan Grootaerd, Kristien Gryp, Luc Gryp, Hans Prinsen en Marie Vanaudenhove. De laatste twee vulden bij elke vertoning de klankband aan met live muziek. De choreografie werd geleid door Tine Vandenhoudt. Aan de technische voorbereiding van het stuk was kortom grote zorg besteed.

Het keuzecomité had gekozen voor de bewerking door de Praagse auteur Pavel Kohout. Hugo Claus stond in voor de vertaling naar het Nederlands. Regisseur Wannes Vanderstukken koos voor een moderne aanpak zonder ingrijpende veranderingen aan de "geest" van het vierhonderd jaar oude stuk (1595).

“Midzomernachtsdroom” bestaat uit meerdere in elkaar verweven plots.

Eerst is er de historie van de plaagzieke bosgeest Puck die met zijn toverkunsten (per ongeluk) Titania verliefd maakt op de onnozele Spoel, in plaats van op de bedoelde Oberon.

Hiernaast is er de liefdesgeschiedenis van enkele verliefde paartjes. Tussendoor is er het optreden (eigenlijk de repetitie) van een groepje handwerklieden, die de tragedie van Pyramus en Thisbé brengen. Zonder afbreuk te willen doen aan de acteerprestaties van de hoofdrolspelers, dient toch te worden gezegd dat de show helemaal werd gestolen door dit stelletje werkliu. Het selecte groepje was bovendien samengesteld uit leden van de decorploeg. Vooral Jean Geysen had het publiek op zijn hand door de vertolking van zijn onvergetelijke “muur”. Meermaals hadden zelfs de acteurs alle moeite om niet zelf te lachen.

Guido De Griek speelde de rol van Oberon (zijn debuut bij het Koninklijk Vlaams Toneel) en Martine Fabré speelde de mooie Titania.

In de belangrijke rollen viel vooral Marie Vanaudenhove op met haar vertolking van Puck. Marie speelde voor het eerst een hoofdrol. Naast haar waren nog meer jongeren uit het Tejaterateljee aanwezig. Kleinere rollen werden ingevuld door Inge Jacobs, Gitta Leys, Veronique Reniers en Veerle Segers.

Marina Borgers had zorgvuldig ingestaan voor de niet zo gemakkelijke productieleiding.

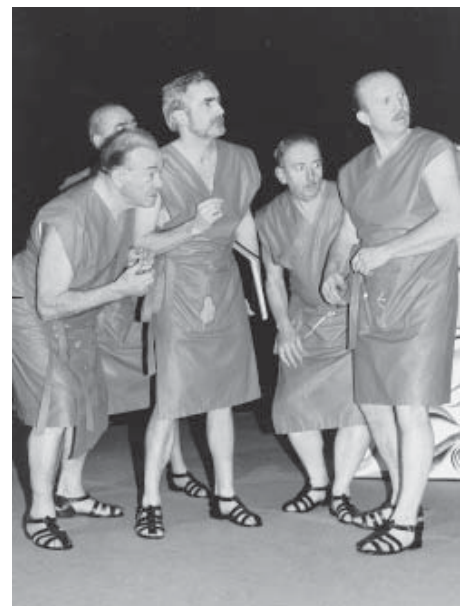
Speciaal voor de lezers van “Het Nieuwsblad” was een extra voorstelling ingericht.

Na elf voorstellingen en een massa toeschouwers werd de productie afgesloten met een gezellig samenzijn met alle medewerkers die zich maandenlang hadden ingezet voor het welslagen van de feestproductie.

Boven: “De Muur”.

Onder: de werkliu.

Het feestgebeuren naar aanleiding van de 140-jarige viering was ingezet op 7 februari 1988 met een academische zitting op het stadhuis. Naast de sprekers voorzitter Louis Bondroit, burgemeester Van de Kerckhof en provinciaal verbondsvoorzitter Lambrechts was ook gastspreker Walter Tillemans uitgenodigd. De genodigden hebben Walter Tillemans echter nooit gehoord daar hij zich van dag had vergist en hij, na wat opsporingswerk door een bestuurslid, te laat binnenkwam. Hij was net op tijd om enkele glaasjes Gildenbier mee te pikken tijdens de receptie.

Net zoals in dit 150-jarige feestseizoen had het bestuur gekozen om de jeugd nadrukkelijk aanwezig te laten zijn op de zitting. Zo presenteerde de veertienjarige Caroline Meerschaert het geheel en stonden Hans Prinsen, Marie Vanaudenhove en Veerle Segers in voor het traditionele muziekstukje.

*Boven: de eretafel met de bestuursleden
Gery Spirinckx, Denis Vlayen,
Jean Geysen, Guy Vandermeulen,
Miet Beynaerts, Mijé Molenaers,
Louis Bondroit, John Seré
en Marina Borgers.*

*Bestuurslid Roger Hondshoven maakte
de foto.*

*Hans Prinsen (eveneens deel uitmakend
van het bestuur) was verantwoordelijk
voor de muziek. Op de foto rechts ziet u
hem samen met Marie Vanaudenhove en
Veerle Segers.*

Na "Midzomernachtsdroom" was het seizoen nog niet ten einde. Het Koninklijk Vlaams Toneel had voor een passend sluitstuk gezorgd.

In een regie van Albert Vanaudenhove speelde de kring de bekende thriller "De Muizeval" van Agatha Christie (of moeten we nu "De Muizenval" zeggen?).

"De Muizeval" was ontstaan uit het korte hoorspel "Three blind mice", dat de schrijfster in 1947 had geschreven ter ere van de tachtigste verjaardag van Koningin Mary.

In 1950 zou Agatha Christie dit kortverhaal tot een van de populairste thrillers ter wereld uitbouwen. De naam "Three blind mice" bestond reeds en zodoende kreeg het werk de titel "The Mousetrap" mee. Het stuk dat in Londen al meer dan 7 miljoen toeschouwers trok, is vertaald in 24 talen en werd al in 44 landen opgevoerd.

Na gedurende meer dan 35 jaar bij tal van gerenommeerde toneelgezelschappen te zijn geprogrammeerd, werd "De Muizeval" eindelijk ook door het Koninklijk Vlaams Toneel gebracht.

Het was van 1982 geleden dat Albert Vanaudenhove nog eens de regie teugels in handen had genomen. Het zou zijn laatste regie worden voor de vereniging.

In april 1988 werden de KVT-toeschouwers meegesleept in het thrillerverhaal dat zich afspeelt in een Engels pensionnetje na een sneeuwstorm. Het stuk bevat alle ingrediënten van een grote thriller.

Iedereen is opgesloten in het pension, waar een moord wordt gepleegd. Daarna is iedereen verdacht. Zoals het in een goede whodunit hoort, is het dan aan de betrokkenen zelf om de dader te ontmaskeren.

"De muizeval", met Jean Grooten, Guy Vandermeulen, Lieve Billen, Gaby Drijvers, Gerda Nollet en Peter Jacobs.

*Onder: het Tejaterateljee in 1988, met
Nick Reniers, Erna Gijbels, Dirk
Leemans, Rollin Verlinde, Peter Jacobs,
Erwin Bruyninckx, Hans Prinsen.*

*Marie Vanaudenhove, Sylvie Fabré,
Ciska Verlinde, Frederic Vanaudenhove,
Kim Vlayen.*

*Eva Vanderstraeten, Ellen Grooten,
Veerle Segers en Nico Renson.*

Het decorontwerp was van Anita Laureys, die hiermee voor het eerst meewerkte met het Koninklijk Vlaams Toneel. Met haar had de vereniging een goede aanwinst. Naast het decorontwerp zou ze in de volgende jaren ook de fraaie uitvoeringen van affiches verzorgen.

Aan de muziek was ernstig gewerkt. Hans Prinsen en Hans Rock componeerden en speelden passende muziek en een Engels kinderkoor onder leiding van John Lawrenson zong het thema "Three blind mice".

Hans Rock zou ook de uitwerking van de belichting en de klank voor zijn rekening nemen.

Bij de spelersgroep debuteerde Etienne Veulemans bij het Koninklijk Vlaams Toneel in de rol van de duistere figuur Paravicini.

Het seizoen 1987-1988 werd voor de tweede maal door het Tejaterateljee afgesloten.

Het Tejaterateljee met "Fielt".

Aan de formule van het Tejaterateljee was ietwat gesleuteld. Vooral door de grote opkomst van de jongeren werd er besloten het Tejaterateljee voortaan enkel open te stellen voor jongeren tussen dertien en achttien jaar.

Onder leiding van Wannes Vanderstukken was een heel seizoen met twintig jongens en meisjes gewerkt en gerepeteerd aan een bewerking van "Van de Vos Reinaerde". Wannes was uitgegaan van de versie van Paul Vanbossuyt. Het resultaat was een "musical" die de naam "Fielt" meekreeg.

Het moet worden gezegd dat er in die groep Tejaterateljeeërs veel muzikaal talent aanwezig was. Hans Prinsen componeerde de elf liedjes die het stuk aanvulden. Ook Nico Renson, Veerle Segers, Marie Vanaudenhove en Ciska Verlinde hadden een groot aandeel in de compositie en de latere uitvoering.

Daarenboven mocht de vereniging zich gelukkig prijzen over de artistieke capaciteiten van de groep.

De jongeren stonden zelf in voor de kleding en de uitvoering van het decor. Het ontwerp hiervan was van Brigitte Claeys.

Het seizoen 1987-1988 mag worden beschouwd als een van de topseizoenen uit de geschiedenis van het Koninklijk Vlaams Toneel. Voor de leden van het keuzecomité, dat nog steeds werd geleid door Mijé Molenaers, was het dan ook geen sinecure om met de programmering van het volgende seizoen dit succes te overtreffen. Toch werd weer een uitgebalanceerd seizoen samengesteld dat zowel de liefhebbers van een komedie als die van een ernstiger genre kon boeien.

Karel Tosselyn, een van de verdienstelijke acteurs van de vereniging, werd de kans geboden om de regie te voeren van "De stoutte zebra". Het gegeven is de constante verwisseling van personen en situaties die uiteindelijk tot een hilarische ontknoping leidt. Met zijn vlotte bewegingen, zijn visuele gags en zijn snelle tempo bood dit stuk van het schrijversduo Jean Bricaire en Maurice Lasayges het publiek een gezellig avondje amusement.

*Mireille Bouckaert, Anita Van Nerum,
Guido De Grieck, Claire Vanaudenhove,
Dirk Janssens en Marc Gerards.*

Voor het klapstuk van het seizoen 1988-1989 had het Koninklijk Vlaams Toneel nog eens zijn beste beentje voorgezet. Met een stuk in de stijl van de commedia dell' arte kon het Koninklijk Vlaams Toneel eens een ander genre aansnijden.

"De knecht van twee meesters" van Carlo Goldoni en bewerkt door Paul Vanbossuyt werd omgedoopt tot "Paljaske en al zijn meesters". Het stuk had in 1956 al op het programma gestaan als gastvoorstelling van het "Vlaams Schouwtoneel".

Huisregisseur Wannes Vanderstukken had het stuk bijzonder knap geënceneerd.

De productie begon in feite al aan de kassa, waar hevige discussies werden gevoerd tussen de spelers en de kaartenverkopers. Het dispuut ging over het feit dat de originele decors en kledingstukken uit Milaan nog niet waren aangekomen. Op die manier wilden de spelers niet optreden.

In tegenstelling tot andere producties stond de deur naar de zaal reeds wagenwijd open, zodat het publiek onmiddellijk naar binnen kon lopen. De scène was haast volledig leeg, op wat rommel na, die Jean Geysen volop aan het opruimen was.

Dit alles was uiteraard opgezet spel. De spelers en de mensen aan de kassa brachten het spel zo overtuigend dat vele toeschouwers terug naar huis wilden gaan. Meermaals moesten de kassiers toeschouwers terugroepen die rechtsomkeert hadden gemaakt.

Zodra het publiek binnen was, kon het spel beginnen. Uit de coulissen werden (zogezegd) afgedankte doeken tevoorschijn gehaald. Zakken "oude" kleding werden geopend en de acteurs waren klaar om voor de ogen van het publiek het decor op te bouwen en van kleding te veranderen. Ook dit was opgezet spel. Onder leiding van Leen Bondroit had de kunstacademie uit Tienen immers weken aan de doeken geschilderd. De kleding was op voorhand zorgvuldig door Simone Coomans uitgekozen. Het tevoorschijn toveren van de kledingstukken zorgde telkens voor hilariteit bij het publiek en de spelers.

Van links naar rechts: Gaby Drijvers, Willy Fabré, Martine Fabré, Hans Rock, Caroline Meerschaert, Michel Vandegaer, Veronique Loosen, Laurent Meerschaert, Achiel Boesmans en Guy Vandermeulen.

Het stuk werd muzikaal ondersteund door live muziek van Hans Prinsen, Rik Tulkens, Veerle Segers, Willy Prinsen, Sophie Tulkens, Henri Prinsen en Marie Vanaudenhove. Ze werden "gedirigeerd" door Jean Grooten.

Michel Vandegaer ontpopte zich met zijn vertolking van Paljaske tot de lieveling van het publiek. Vooral de scène waarin hij een pudding opeet, waar hij net tweemaal met zijn gezicht is ingevallen, zal het publiek niet snel vergeten.

Met zijn smoelentrekkerij deed Michel meermaals denken aan de Franse komiek Fernandel.

Met zijn bijna 1800 toeschouwers verscheen "Paljaske" in de top tien van de meest bekeken stukken. Kassier Frans Sannen was in de bestuursvergadering na de productie uitermate tevreden met de welgekomen ontvangsten.

Na afloop van de productie werd Jean Geysen gehuldigd voor zijn 50-jarige toneeljubiläum.

Naar aanleiding van het hiernavolgende stuk, "Een doos vol kruimels", werd Mijé Molenaers op haar beurt gevierd voor 25 jaar toneelactiviteit.

Mijé Molenaers

Marie-José Molenaers (onder vrienden: Mijé) is afkomstig uit Tongeren. Vanaf 1963 speelde ze daar bij het amateurtoneel "De rederijderskamer - De Lelie". Na haar huwelijk verhuisde Mijé naar Diest, waar ze via haar echtgenoot bij het Koninklijk Vlaams Toneel terechtkwam. Haar eerste optreden in zaal Casino dateert van 20 oktober 1967, waar ze gestalte gaf aan prinses Stéphanie in "Ninotchka". Nadien nam ze deel aan het Koninklijk Landjuweel te Leuven met "Schuld en boete" (1969).

In de beginnoperiode stond Mijé gedurende meer dan tien jaar bijna zonder oponthoud op de planken. Tijdens die periode speelde ze in niet minder dan 23 stukken.

Ze blonk uit in zowel dramatische als komische rollen. Ze was echter op haar best als ze extreme personages mocht vertolken, zoals de dienstmeid in "Wanneer trouw je met mijn vrouw?" (1977) waarmee ze veel succes oogstte, of Olijffe (1982), een rol die ze met veel bravoure herhaalde in 1997.

als gedenkwaardige dramatische rollen vermelden we de vertolking van de moeder in "Oswald"

(1979) en de uitbeelding van Blanche in "Een tramlijn genaamd begeerte" (1978), waarmee Mijé zeker een van haar beste prestaties heeft neergezet.

Vanaf 1975 maakte Mijé deel uit van het keuzecomité. In die hoedanigheid hielp ze het repertoire van het Koninklijk Vlaams Toneel bepalen.

Na de overgang naar het Studiotheater zou het aantal optredens van Mijé enigszins teruglopen. Toch is ze tot op heden nog jaarlijks van de partij.

In "Wiens leven is het eigenlijk?" (1985) speelde ze met veel overgave de rol van de verlamde Kenny Hendrickx.

Ter gelegenheid van haar optreden in "Een doos vol kruimels" (1989) werd Mijé in de bloemetjes gezet voor 25 jaar toneelactiviteit.

Ondertussen heeft Mijé reeds meer dan twintig jaar haar beste krachten ingezet voor het Koninklijk Vlaams Toneel, niet alleen als actrice, maar ook als ondervoorzitter en bestuurslid.

Met Luk Laermans had het bestuur een talentvolle regisseur gevonden. Luc voerde (voor het eerst bij het Koninklijk Vlaams Toneel) de regie van de komedie "Een doos vol kruimels" van Neil Simon. Dit stuk zodanig leiden dat er een gezonde afwisseling is tussen het aandikken van de tragiek en melodramatiek enerzijds en klucht anderzijds, is niet voor iedereen weggelegd.

Graag willen we dit illustreren met een citaat uit het stuk: "Waarom trouw je niet met me? Omdat jij een dronken nymfomane bent en ik een homoseksueel. Wij krijgen onze kindertjes nooit op een nette school."

De cast bestond uit Mijé Molenaers, Elise Vanaudenhove, Jean Grooten, Fons Natens, Mia Somers en Peter Jacobs.

Fons Natens, die een trouw medewerker was van toneelkring "Uilenspiegel", had hiermee een van zijn wensen (eens meespelen met het Koninklijk Vlaams Toneel) kunnen invullen.

In "Voetlicht" werd de decorploeg extra in de bloemetjes gezet voor haar prestatie. Zo hadden ze speciaal voor dit stuk een zetel gemaakt. Een andere keuze hadden ze eigenlijk niet, aangezien het gevraagde meubelstuk enkel nog te vinden was in musea.

Het ernstige werk van het seizoen zat in de laatste productie vervat. Op 7 april 1989 ging "Tot nut van 't algemeen" in première. Het Koninklijk Vlaams Toneel had de regie toevertrouwd aan Guido De Griek, die al tweemaal als gastacteur had opgetreden. Architect Jo Belen ontwierp de affiche en het decor. De toeschouwers zullen wel raar hebben opgekeken toen het voordoek openging, want van een traditioneel decor was er nauwelijks sprake. Nochtans paste het decor, bestaande uit betonijzers, oude velgen, delen van wasmachines, ..., volledig bij het gegeven van het stuk. Het hoofdpersonage Domien Bonneux (vertolkt door Marc Carlier)

wil in zijn leven nog maar één ding realiseren en dat is het bouwen van een toren van afgedankt ijzer, tot nut van 't algemeen. Door een ijzeren constructie op de scène te plaatsen, had de decorontwerper het hele gegeven van auteur Walter Van Den Broeck weergegeven.

Het centrale personage is zoals eerder gezegd de oudere arbeider Domien, die vlak voor zijn pensioen staat, en die al jaren aan de bouw van een volkomen zinloze toren werkt in zijn tuin.

Daarbij komt nog dat zijn echtgenote (Arlette Wellens) bijna gek wordt van de gedragingen van haar man. De figuur van de zoon (Etienne Veulemans), die schepen van ruimtelijke ordening en stedenbouw is, maakt het verhaal nog dramatischer.

Als tegenpool creëerde de auteur de figuur van de kleindochter (Nick Reniers), die haar grootvader onvoorwaardelijk steunt.

Doorheen deze geschiedenis zitten tal van intriges verweven. Zo blijkt de zoon er andere belangen op na te houden. Uiteindelijk krijgt de vader gelijk, maar blijft hij als een gebroken man achter. Deze typische Van Den Broeck sloeg, zoals eerder gebrachte werken van deze auteur, ook nu weer aan bij het KVT-publiek.

Boven: Marc Carlier en Nick Reniers.

Onder: op de achtergrond een beeld van de metalen constructie.

Marc Carlier

Marc Carlier trad als vijftienjarige voor het eerst op bij het toneelgezelschap "Sint-Pieter" te Testelt, waar zijn vader stationsoverste was. Via "De Ware Vrienden" belandde hij in 1954 bij het Koninklijk Vlaams Toneel.

In zijn beginperiode speelde hij met veel succes de rol van "jeune premier" in onder andere "Ninotchka" en "Baby Hamilton". Na een betrekkelijk lange onderbreking deed hij zijn wederoptreden in de revue "Hallo Jim ... Hie Lewie", ter gelegenheid van het 25-jarig toneeljubileum van Jim Kemps en Louis Bondroit in 1968.

Met zijn vertolking van Sint-Pieter was hij een van de uitblinkers in "De Paradijsvogels" (1974). In mei 1976 leverde hij een opmerkelijke prestatie als de grootvader in "Groenten uit Balen". In februari 1977 werd hij voor zijn verdiensten in de bloemetjes gezet. Het jaar nadien oogstte hij succes als de "facteur" in "Slisse en Cesar".

Op 20 december 1984 werd hij gevierd voor zijn 50-jarig toneeljubileum.

Nadien volgden er nog vertolkingen in "Fientje Beulemans" en "Tot nut van 't algemeen".

Marc Carlier trad voor het laatst op in 1990 in "De goede dokter".

* * *

In het begin van het seizoen was het Tejaterateljee gestart met de bewerking van Shakespeares "Comedy of errors". Na een viertal repetities haakte regisseur Wannes Vanderstukken af, na een onenigheid met het bestuur.

In een spoedvergadering besliste het bestuur om de pas afgestudeerde regisseur van het Antwerpse jeugdtheater Peter Jonckheer in te huren om de regie verder te zetten. Peter verkoos echter "Mariken van Nieumeghen" te brengen, aangezien hij dit reeds eerder had geregisseerd.

In deze middeleeuwse moralistische vertelling wordt het jonge Marieken (Inge Jacobs) aan de verleidingen des levens blootgesteld. In de figuur van de duivel Moenen (Peter Jacobs, de broer van Inge) vindt ze een wegwijzer naar het slechte pad. Uiteindelijk zal haar geloof haar tot inkeer doen komen en haar ziel redden.

Ondanks de religieuze sfeer van het stuk liet God toch enkele beproevingen op het jonge volkje los. Zo weigerde klank- en lichtman Jean Geysen enkele dagen voor de première plots alle

medewerking omdat de regisseur hem naar eigen zeggen aan zijn lot overliet. Gelukkig was Gery Spirinckx onmiddellijk bereid om deze taak over te nemen.

Hiermee was het einde echter nog niet in zicht. Op de tweede voorstelling liet Siska Verlinde het namelijk afweten. Ze was "vergeten" dat er die zaterdag opvoering was en had besloten een uitstapje naar zee te maken. Terwijl de andere Tejaterateljeeërs in lichtpanische toestand haar komst zaten af te wachten, werd Diest uitgekamd in een zoektocht naar Siska.

Ze daagde die avond niet meer op. Gelukkig was Nico Renson bereid om haar rol over te nemen. Dit deed hij op onvergetelijke wijze met de brochure in de hand.

*Links: Caroline Meerschaert
en Inge Jacobs.*

De dag van het KVT

Als het binnen een vereniging goed draait, dan bruist het meestal van de initiatieven van de eigen leden. Zo kwamen Rik Tulkens, Hans Rock en Hans Prinsen het jaar voordien met het idee om het traditionele souper te vervangen door een ganse dag amusement. Het bestuur dat steeds open stond voor elk initiatief, gaf hen de volledige vrijheid in het organiseren van deze “extra” activiteit. Tijdens de traditionele soupers bleek telkenmale dat de leden na enige glaasjes loskwamen en dat de geïmproviseerde scène in een deel van de foyer niet meer leeg te krijgen was. Zo waren er de bekende vertolkingen van “De moord van Tienen” door Albert Vanaudenhove en het Brusselse verhaal van het “Klein moazeke en het hiel klaan fleske cognac” door onder andere Pol Stabel en Karel Tosseyn.

Dit gegeven inspireerde de organisatoren tot het organiseren van een free-podium.

Maar er was meer. Speurneus Rik Tulkens had weken op voorhand de stad verkend op zoek naar allerlei eigenaardigheden. Dit mondde uit in de samenstelling van een zoektocht.

Zo groeide het traditionele souper uit tot een heuse dag van het KVT, die als volgt was samengesteld:

‘s Ochtends om half tien verzamelden alle deelnemers in het Studiotheater. Vandaar uit startte een eerste deel van de zoektocht, aan de hand van een wegbeschrijving. Onderweg dienden meerdere vragen te worden opgelost. De meeste antwoorden waren op het parcours te vinden. Toch was er echter ook een algemene kennis vereist. (Later leidde dit tot het meesleuren van heuse encyclopedieën, want iedereen wou winnen.)

Na een korte pauze in een horecazaak kregen de deelnemers een tweede opdracht te verwerken, die bestond uit het zoeken van een aantal foto’s binnen een afgebakend parcours. Zodra deze opdracht was vervuld, kon men genieten van enkele lekkere pintjes.

Het totaalgebeuren was hiermee nog niet ten einde. ‘s Avonds rond 19.00 uur werd iedereen terug in het Studiotheater verwacht voor een apertitief, een groepsfoto, een nieuwe (verkleed)wedstrijd en een barbecue.

Na deze barbecue kwam de klap op de vuurpijl door het inrichten van een avondvullend free-podium. Dit werd telkens georkestreerd door de drie organisatoren.

Elk jaar zochten ze een thema. Zo was het thema op 27 mei 1989 een parodie op de jaarlijkse uitreiking van de “Gouden Bertjes”. Voor deze gelegenheid waren de Bertjes passend vervangen door Lewiekes (naar voorzitter Louis).

Het idee van dat jaar sloeg enorm in.

Rik, Hans en Hans hadden voor de uitreiking van het “Lewieke voor de voornamen stukken” volgende aankondiging bedacht:

“Narcisme en exhibitionisme zijn karaktertrekken die voor een echte

acteur niet het vieze bijklankje hebben als voor de gewone stervelingen.

Vele belangrijke producties ontlenen dan ook onbeschaamd hun titel aan de naam van hun hoofdpersonage.

Daarom werd door de internationale jury beslist dit jaar een gouden Lewietje toe te kennen in de categorie "voornamen stukken".

Werden in deze categorie voor nominatie voorgedragen:

"Annie" van John Huston;

"Amadeus" van Milos Forman;

"Paljaske" van Wannes Vanderstukken;

"Hector" van Stijn Coninx."

Na een kort ludiek fragment mocht "producer" Marina Borgers de trofee in ontvangst nemen voor het uiteraard winnende "Paljaske".

Deze en ook de andere trofeeën zijn nog steeds terug te vinden boven de tapkast in de foyer van het Studiotheater.

De eerste initiatiefnemers: Hans Rock, Rik Tulkens en Hans Prinsen.

Deze dag van het Koninklijk Vlaams Toneel werd nadien een niet te missen evenement voor de actieve leden. Het was telkens een zeer amusante afsluiter voor en door de eigen leden.

* * *

Het is niet alle verenigingen gegeven om een stuk als "De ijzervreters" te kunnen programmeren. Het keuzecomité oordeelde dat het Koninklijk Vlaams Toneel over de juiste spelers beschikte en plaatste "De ijzervreters" van Aldo Nicolaj als eerste stuk op het programma van het seizoen 1989-1990.

Het ernstige genre zou zijn gading krijgen in het tweede stuk. In het Coolsjaar vond het Koninklijk Vlaams Toneel het immers passend om "De Doodskopvlinder" van deze schrijver in haar programmering op te nemen.

Deze seizoenaanvang bestond uit twee producties met een minimum aan acteurs en actrices. Dit kwam door het massaspektakel "August, August, August", dat het derde luik van het programma invulde.

Er zou worden afgesloten met wat "VTM-spektakel". Als vierde productie verscheen "Mijne schoonzoon is 'n Ollander" van Ruud De Ridder op de affiche.

De hoofdrolspelers van "De ijzervreters" Albert Vanaudenhove en Louis Bondroit begonnen half mei 1989 onder leiding van Luk Laermans aan hun repetities.

Voor deze twee "oudere" acteurs was het uit het hoofd leren van grote delen tekst niet gemakkelijk. Bovendien was het stuk bijzonder moeilijk te spelen omdat ze beiden bijna heel de tijd op de scène moesten staan. Het was dan ook niet meer dan normaal dat als je deze uitdaging aanging, je er werk van maakte.

De twee gegadigden lieten dus niets aan het toeval over en ze repeteerden in al hun vrije tijd. Vooral de prestatie van bedrijfsleider Albert Vanaudenhove was te bewonderen. Na zijn dikwijls lange dagtaak stond hij steeds paraat in het Studiotheater om deze opdracht tot een goed einde te brengen.

Op de première op 29 september deden de emoties regieassistente Claire Vanaudenhove emmers zweet verliezen. Dit waren emoties door het overheerlijke en subtiële spel van de beiden opponenten, maar ook door enkele voorvallen in de vorm van tekstproblemen. Zodra de première voorbij was, leken de zenuwen echter verdwenen.

Volledigheidshalve moeten we Arlette Wellens vermelden die als Amber voor de juiste tegenpool zorgde. Af en toe dreef ze een wig in de vriendschap tussen de twee oudjes Gaston Snoeck en Louis Van der Nikkel.

Het suggestieve decor werd uitgevoerd door Leen Bondroit. Het was een stuk om te onthouden.

Louis Bondroit

Op vrij jonge leeftijd werd Louis Bondroit spelend lid van de Koninklijke Harmonie. Tijdens de oorlogsjaren maakte hij vanaf 1941 deel uit van het operettegezelschap "De Planttrekkers". Met dit gezelschap trad hij onder andere op in het nieuwe openluchttheater in de operette "Het Witte Paard". Nadien was hij lid van "De Vreugd des Winters" waar hij in revues optrad met Martin Jacob en Jim Kemps. Op 5 april 1952 sloot hij zich aan bij het Koninklijk Vlaams Toneel, waar hij debuteerde met "Fientje Beulemans". In het begin speelde hij enkele verdienstelijke bijrollen als onder meer de negerklarinettist in "De engel in het pandjeshuis" en de butler in "Baby Hamilton". Onder zijn grootste successen noteren we zijn hoofdrol in "Stopsel" en zijn uitbeelding van Cesar in "Slisse en Cesar". In "Ninotchka", "Engelen zonder vleugels" en "Als het kindje binnenkomt" vormde hij samen met Albert Vanaudenhove en Jim Kemps een komisch trio. Op 1 april 1968 werd hij samen met Jim Kemps gevierd voor zijn 25-jarige toneeljubileum met de revue "Hallo Jim Hie Lewie". Nadien schakelde hij langzamerhand over naar decorbouw. Hij was een van de drijvende krachten achter het nieuwe project "Kamertoneel" in Cultuurcentrum Begijnhof. In 1975 werd Louis Bondroit voorzitter van het Koninklijk Vlaams Toneel.

Onder zijn voorzitterschap groeide de kring uit tot de grootste cultuurvereniging van Diest. Het Koninklijk Vlaams Toneel zou bekendheid verwerven tot ver buiten de grenzen van Diest. Het Koninklijk Vlaams Toneel bracht als gesubsidieerde vereniging namelijk reisvoorstellingen in het Vlaamse landsgedeelte. In 1980 regisseerde hij de revue "The Good Old Days". Nadien stond hij nog enkele keren op de scène in onder andere "Fientje Beulemans", "Waar de ster bleef stille staan" (1986) en uiteindelijk "De ijzervreters" (1989).

Bij de overgang van de vereniging naar het Studiotheater zou Louis Bondroit een belangrijke rol spelen in de onderhandelingen voor de nieuwe zaal.

Louis Bondroit bleef ononderbroken voorzitter van het Koninklijk Vlaams Toneel tot 1990.

Tijdens dezelfde algemene vergadering werd hem de titel van erevoorzitter toegekend.

In 1990 werd hij in de Kroonorde van Leopold II gelauwerd voor zijn verdienstelijke jaren.

Tot op heden is hij lid van de vereniging.

Hans Prinsen in "De Doodskopvlinder".

Op 24 november 1989 ging "De doodskopvlinder" van start. Paul Vanhoutte regisseerde deze psychologische thriller. Hans Prinsen, Rina Dehairs, Jean Grooten en Mijé Molenaers traden op. De decorploeg werd uitermate gespaard door de regisseur, doordat hij toeliet dat het decor enkel uit doeken zou bestaan. De accessoiriste Flory Peeters daarentegen had het minder gemakkelijk, aangezien ze voor een uitgebreide collectie vlinders moest zorgen.

"De doodskopvlinder" was het laatste stuk dat Frans Cools schreef. Het kon als een deels autobiografisch werk worden beschouwd. De auteur had heel wat eenzame momenten meegemaakt en dit was duidelijk terug te vinden in het leven van het hoofdpersonage Frank. De zeer aparte opvatting van de regisseur was er mede de oorzaak van dat het stuk weinig weerklank vond bij het publiek.

Al even vlug als de hoofdrolspelers van "De ijzervreters" begon de jeugd van het Tejaterateljee aan hun voorbereiding op "August, August, August". Naast het volgen van lessen in de circusschool "Ecole sans filets" onder leiding van Rika Taymans, zouden de jongeren wat extra bekendheid geven aan het komende massaspektakel. Voor deze publiciteit had het Tejaterateljee onder leiding van Hans Prinsen een kort werkje ineengeknutseld waarmee de link werd gelegd naar het grote toneelwerk. Meerdere marktdagen en zaterdagmiddagen trokken ze de stad in. Met wat toneel, zang, dans en heuse acrobatienummers trokken ze de aandacht van de voorbijgangers, die dan via een speciaal foldertje op de hoogte werden gebracht van de productie.

Gedurende diezelfde periode was ook de decorploeg onder leiding van Denis Vlayen weken en weken in het getouw om via allerlei zetstukken de zaal en het podium te kunnen ombouwen tot een circustent. Zo werd het podium onder andere van een avant-scène voorzien. (Enkele jaren later zou dit definitief gebeuren). Op de achtergrond werd een heuse orkestbak gemonteerd.

De decorbouwers Jef Binnemans, Louis Bondroit, Jean Geysen en John Seré zouden mee instaan voor een aantal rekvisieten, gaande van een extra grote hamer tot kooien toe. Het klapstuk was wel de vervaardiging van een truc voor de messenwerpster. Het was een doordacht systeem waarbij de messen uiteindelijk niet werden gegooid. Ze schoten namelijk uit de achterzijde van de plaat naar voor. Geen enkele "gelukkige" die uit het publiek werd gekozen om aan deze levensgevaarlijke messentruc mee te werken, heeft geweten hoe de vork in de steel zat, daar ze bij het "gooien" van de messen telkenmale hun ogen dichtknepen.

Het concept achter het decor kwam van Anita Laureys.

Voor de animatie zorgde een hele bende KVT-leden.

Ook zij startten hun voorbereiding een geruime tijd op voorhand.

We willen dan ook bij deze gelegenheid even een overzicht geven van de namen van de medewerkers aan deze superproductie.

Zoals elk circus had ook dit circus "Houtknecht" zijn

manègeknechten.

Voor de attracties zorgden onder andere Jean Geysen, Chantal Pavelec en Eva Vanderstraeten als Indu Geisjan en zijn Somali-olifanten. De jongleursact werd uitgevoerd door Nico Renson en Ilse Florquin. Caroline Meerschaert en Pascal Laureyn traden op als steltlopers. Sylvie Fabré en Wim Swinnen zorgden voor wat kunstwerk op een monobike. Het duo had voor deze gelegenheid de naam gekozen van Wilhelm & Sylvia Fabers. Bart Huysegems en Staf Huygens temden de wilde dieren. De krachtpatser van dienst was Eddy Meerschaert en de goochelact kwam van Hyandi en zijn assistente Anita Van Nerum.

Onder de figuranten zat een goochelaar, die de vereniging had ingehuurd. Deze illusionist, Eddy De Weirtdt, zou vanaf dan aangesloten blijven bij het Koninklijk Vlaams Toneel. Via de bouw van zijn goocheltrucs had hij het knutselen onder de knie. Daardoor leek hij een geschikte figuur voor de decorploeg. Nu, in 1997, heeft Eddy de leiding over de decorploeg.

Hoewel "August, August, August" een zeer ernstig gegeven bevat, koos het Koninklijk Vlaams Toneel bewust voor een versie waarin veel showelementen verweven zaten.

Pavel Kohout creëerde het stuk net voor de legendarische gebeurtenissen in Praag in 1968.

De auteur wou in dit stuk de strijd tussen goed en kwaad in zijn land aantonen. Het is een weergave van de confrontatie tussen de hoop

*Een totaalbeeld van
"August, August, August".*

van de kleine man om dromen tot werkelijkheid om te buigen en de hardvochtigheid van de machthebbers die te allen prijze hun positie veilig willen stellen.

Dit gegeven wordt volledig verweven in het verhaal van de kleine August die de droom koestert om ooit de Lippizanerpaarden te mogen dressereren, iets wat normaal alleen is weggelegd voor de directeur. De dictatoriale stalmeester zal het plan en de dromen van August steeds dwarsbomen.

Het stuk is eigenlijk een kritiek op het Tsjechische dictatoriale regime dat alle vrijheden aan banden legde. De ernstige ondertoon kwam vooral in het tweede bedrijf naar boven.

Hans Rock en Michel Vandegaer.

Naast het circusgeweld dat zijn maandenlange voorbereiding kende, willen we uiteraard de prestaties van de hoofdrolspelers niet vergeten.

Onder de leiding van Wannes Vanderstukken werd ongeveer veertig repetities lang naar de première toegeleefd.

De directeur van het circus kreeg gestalte door Achille Boesmans. Lieve Billen vertolkte de rol van mevrouw Houtknecht.

De rol van de genadeloze stalmeester werd vertolkt door Willy Fabré. Evelyne Houtknecht was bij het Koninklijk Vlaams Toneel Veerle Segers.

Hiernaast waren er de clownsrollen, gebracht door Hans Rock als August Junior, Guy Vandermeulen als Boemboel en tenslotte Michel Vandegaer als August.

Marie Vanaudenhove speelde de rol van Lulu.

Onder leiding van kapelmeester Rik Tulkens zorgden Kurt Lelièvre, Eddy Pans, Geert Prinsen, Patrick Van Even, Erik Wouters en Kris

Wouters voor live muziek.

Ook achter de schermen stonden meerdere leden klaar voor het welslagen van de productie. Marina Borgers stond in voor de totale productieleiding en Ilse Florquin was de rechterhand van Wannes Vanderstukken.

Ook de grime en de kleding hadden een aparte functie in dit stuk. Maria Brams, Anita Van Nerum, Anita Smitt en Jenny Borgers grimmeerden en Simone Coomans vervaardigde de kostuums, die waren ontworpen door Leen Bondroit.

“August, August, August” werd twaalf maal opgevoerd voor overvolle zalen. De opbrengst van een extra voorstelling werd opgedragen aan de slachtoffers van het drama dat zich terzelfdertijd afspeelde in Roemenië. Het gegeven van het stuk dat zich jaren geleden afspeelde in Tsjecho-Slowakije herhaalde zich nu in Roemenië.

Ook “August, August, August” behoort tot de grootste successen van de vereniging.

Het publiek had eens te meer een ontspannende avond beleefd. Ditmaal was het er wel eentje met een wrange nasmaak.

Marc Gerards en Martine Fabré op hun best in deze Ruud De Ridder.

In alle stilte hadden enkele acteurs en actrices zich voorbereid op het slotstuk van het seizoen 1989-1990.

Voor "Mijne schoonzoon is 'n Ollander" had het Koninklijk Vlaams Toneel, met de hulp van sponsor Shoe-Post, beroepsregisseur Walter Van De Velde aangetrokken.

Om dit stuk van Ruud De Ridder vaart en gestalte te geven, was er een zeer professionele aanpak nodig. Het stuk moet het immers niet zozeer hebben van gevatte dialogen. Het moet het publiek weten te amuseren via allerlei uitstekend getimede bewegingen en gags. Zo vatte de regisseur zijn werk dus ook op, want eigenaardig genoeg werd er van in het begin gerepeteerd aan de bewegingen, nog voor de tekstkennis aan bod kwamen.

Met Karel Tosseyn, Marc Gerards, Martine Fabré en Caroline Meerschaert in de hoofdrollen en Laurent Meerschaert, Claire Vanaudenhove, Johan Oeyen en Dirk Janssens in de bijrollen werd deze productie een ongekend succes.

Ook ongecompliceerd theater mocht al eens op het programma staan. De grote massa (het stuk behaalde slechts dertig toeschouwers minder dan "August, August, August") beaamde dit volledig. Voor een keer had de komst van VTM het Koninklijk Vlaams Toneel geen parten gespeeld. Het Koninklijk Vlaams Toneel had ingespeeld op het VTM-publiek, dat massaal naar het Studiotheater afzakte. Zo zie je maar dat gezonde concurrentie mogelijk is.

Het Tejaterateljee had naast zijn inspanningen voor de circusvoorstelling "August, August, August" niet stilgezeten. Onder leiding van Hans Rock, Hans Prinsen en Elise Vanaudenhove en na advies van Wannes Vanderstukken hadden ze aan een heus kostuumstuk gerepeteerd.

Op 18 en 19 mei 1990 brachten ze opvoeringen van "Reik mij de hand Folleville" van Eugène Labiche. Het stuk speelt zich af tijdens de periode van Lodewijk XV, en vereiste dus een passende enscenering. Alle jongeren traden op in speciaal gehuurde kostuums.

Gedurende de vorige maanden hadden de jongeren zich erg verdienstelijk gemaakt in de foyer van het Koninklijk Vlaams Toneel. Het bestuur had hen hiervoor bedankt door telkenmale een apart bedrag uit te trekken voor hun eigen kas. Dit geld "soupeerden" ze niet op. Ze besteedden het aan de huur van de vereiste kleding voor het stuk.

De Tejaterateljeeërs die optraden waren Sam Huygens, Wim Swinnen, Bart Huysegems, Eva Vanderstraeten, Frederic Janssens, Pascal Laureyn, Caroline Meerschaert, Sophie Tulkens en Saskia Degelin. Veerle Segers en Nico Renson zorgden daarenboven ook voor de aangepaste muziek.

Sylvie Fabré zorgde voor een nieuwigheid binnen de vereniging door als eerste niet-mannelijke medewerker in te staan voor de techniek. In opvolging van haar vader had ze tevens de leiding over de decorploeg.

Het Tejaterateljee nam met dit stuk op zaterdag 23 juni 1990 deel aan het eenakterfestival te Aarschot.

Boven : Eva Vanderstaeten en Sam Huygens.

Onder : het Tejaterateljee in 1989.

Met het seizoen 1989-1990 had het Koninklijk Vlaams Toneel zowat zijn toppunt bereikt. Het aantal toeschouwers, het aantal actieve leden, het artistieke peil, de technische mogelijkheden, alles was vanaf de intrek in het Studiotheater in grote mate toegenomen. Waar andere verenigingen al enkele jaren een terugval noteerden inzake publieke opkomst, had het Koninklijk Vlaams Toneel daar eigenaardig genoeg geen last van ondervonden. De leiding van de vereniging en vooral het keuzecomité hadden een verdienstelijk werk verricht, maar iedereen was er zich van bewust dat de stijgende lijn niet kon blijven duren.

In de daaropvolgende jaren zou de vereniging inderdaad niet meer aangroeien. Het spelerspotentieel zou zelfs wat inkrimpen en de technische medewerkers (licht, klank en decor) zouden verminderen. De reden hiervoor moet algemeen worden bekeken. Zo had de vereniging gedurende meer dan vijf jaar kunnen rekenen op een echte luxeploeg. De nieuwe situatie was dan ook eerder normaal te noemen.

Desondanks zag het keuzecomité hier in de seizoensaanhef 1989-1990 geen graten in, want ze bouwden opnieuw een sterk gevarieerd artistiek seizoen uit.

Deze opdracht hadden ze gekregen van de "gloednieuwe" voorzitter John Seré.

Ook de foyer werd in het seizoen 1990-1991 in een nieuw kleurtje gezet. Zo verdween deze muurschuldering van Leen Bondroit. Gelukkig is de tekening bewaard gebleven op een foto.

De algemene vergadering van 9 juni 1989 had een grote verandering gebracht in de leiding van de vereniging. Voorzitter Louis Bondroit had reeds maanden op voorhand te kennen gegeven dat hij zijn voorzitterschap wou doorgeven aan een jonger lid. Louis had het Koninklijk Vlaams Toneel vanaf 1975 geleid. In zijn periode als president van de Raad van Bestuur had hij bewogen momenten meegemaakt. Louis had de tijd meegemaakt dat het Koninklijk Vlaams Toneel het lang niet zo breed had en dat er voor elke toeschouwer en elke frank moest worden gevochten. Tijdens zijn voorzitterschap had hij meermaals volstrekt tegenstrijdige standpunten moeten verzoenen.

Op de algemene vergadering werd Louis Bondroit dan ook bekroond met het ere-voorzitterschap van het Koninklijk Vlaams Toneel voor zijn grote verdienste voor de vereniging.

Zijn plaats werd ingenomen door John Seré, die al jaren zijn trouwe luitenant was geweest. Guy Vandermeulen werd door de vergadering verzocht om de taak van ondervoorzitter in te vullen. Verder bestond het bestuur van de vereniging uit Gery Spirinckx als secretaris-archivaris, Frans Sannen als penningmeester, Marina Borgers als lid van het keuzecomité, Jean Geysen als decorbouwer-raadgever, Roger Hondshoven als hoofdredacteur van de publicaties, Mijé Molenaers als leidster van het keuzecomité, Elise Vanaudenhove als public-relationsverantwoordelijke en Denis Vlayen als leider van de technische ploeg.

Voor het seizoen 1990-1991 koos de vereniging als slogan "Da's klasse". Ze wou deze slogan gestalte geven door het uitkiezen van vier klassiestukken. Hiernaast sloeg de klasse ook op de prachtige accommodatie van het Studiotheater. Zo had de technische ploeg in het tussenseizoen geen echte vakantie genomen. Na de aanbouw van de avant-scène zorgden ze voor de installatie van een nieuwe lichtbrug, die hierdoor noodzakelijk werd. In de foyer moest een (noodzakelijke) rookafzuiging voor de verbetering van het comfort zorgen.

Er werd geopend met het klassevolle "De goede dokter" van Neil Simon naar Anton Tsjechov.

Luk Laermans kreeg de niet zo gemakkelijke regieopdracht toegewezen.

"De goede dokter" is een aaneenschakeling van een elftal korte stukken die aan elkaar worden geregen door een verteller, die tevens de rode draad vormt in het stuk.

Luk Laermans maakte van dit technisch bijzonder moeilijke stuk een voltreffer. In de uitbouw was hij de duur van het totaal echter even uit het oog verloren. Bij de laatste repetities bleek dat het stuk tot na 23.30 uur zou duren. Het schrappen van een tafereel was na de geleverde inspanningen niet meer opportuun. Een deel van het publiek liet dan ook na afloop ontvallen dat ze het totaalgebeuren niet konden appreciëren en dat de lange vereiste concentratie niet te ontspannend werkte. (Desondanks haalde de productie een gemiddelde zaalbezetting van 95%, waarmee weer eens bewezen werd dat statistieken niet altijd alles weergeven.)

Boven: Karel Tosseyn, die de rode draad vormde doorheen de taferelen.

Onder: de openingsscène in de opera, met Mijé Molenaers, Marc Carlier, Etienne Veulemans en Marie Vanaudenhove.

Boven: Marie Vanaudenhove.

*Onder: Claire Vanaudenhove als
"de bemoeial".*

Toch mogen we zeggen dat "De goede dokter" een van de betere artistieke prestaties was van het Koninklijk Vlaams Toneel. De toeschouwers zullen zich waarschijnlijk nog wel de scène herinneren tussen de twee officieren van respectievelijk de landmacht en de marine (Marc Carlier en Willy Prinsen), die een strijd uitvechten over het onderwerp 'het perfecte diner'. Deze scène zal bij menigeen het water in de mond hebben laten lopen.

Ook de scène uit "De Drie Zusters" waar de jonge Nina Zarechnaja (Marie Vanaudenhove) bij een theatergezelschap solliciteert, vertoonde klasse.

Naar aanleiding van deze productie bleek dat de verouderde lichtinstallatie, die nog uit de begijnhofperiode stamde, de eerste slijtageverschijnselen begon te vertonen.

De kring zag zich onverwachts genoodzaakt om een nieuw lichtorgel met bijpassend bedieningspaneel aan te schaffen. Deze investering van enkele honderdduizenden franken leverde een moderne computergestuurde lichtinstallatie op waarmee nieuwe perspectieven werden geopend.

Tot en met de generale repetitie hadden de verantwoordelijken voor de techniek (Gery Spirinckx en Hans Rock) problemen gekend. Het gebruik van een volstrekt nieuwe installatie bemoeilijkte de taak nog meer. Bij het openen van het doek op de première droop het zweet dan ook letterlijk van hun handen.

Voor de invulling van het plezierige luik van het programma hadden de programmeurs ditmaal gekozen voor de komische thriller "De Bemoeial" van Jack Popplewell. Pol Stabel regisseerde met de hulp van zijn assistente Tilly De Wit een mooi uitgekozen cast.

Claire Vanaudenhove, die de rol van kuisvrouw, bemoeial en vooral detective vertolkte, stal de harten van het publiek. "De Bemoeial" werd een van de stukken die in het geheugen van de toeschouwers bleef hangen als een van de amusantste avondjes plezier.

Wat in dit stuk ook opviel, was het decor. Het ontwerp was van Danielle Ulens, die voor het eerst deze taak op zich had genomen. De decorploeg mocht worden geprezen voor de realisatie. Regisseur Pol Stabel was uitermate tevreden en in een apart artikel in het programmaboekje prees hij de inspanningen van dit sterke team. Zo schreef hij over de technische ploeg: "Wat me telkens weer treft als ik te Diest voor het Koninklijk Vlaams Toneel regisseur, is dat de mensen achter de scène zich met hart en ziel achter hun vaak onderschatte taak zetten."

Aan het einde van het jaar lieten enkele medewerkers van het Koninklijk Vlaams Toneel zich nog eens verleiden om aan de opname van een televisieproductie mee te werken.

Op vraag van een productiehuis van de Vlaamse Televisie Maatschappij werkte het Koninklijk Vlaams Toneel mee aan de speciale nieuwjaarsuitzending van "Videodinges" met Frank Dingenen.

Toen de opnamen 's nachts achter de rug waren (de dag was begonnen om 7 uur 's morgens), waren de deelnemers weer een slechte ervaring en enkele glazen schuimwijn rijker. Toen de uitzending meer dan een maand later op antenne ging, bleken zelfs meerdere scenès waaraan was meegewerkt, bij de montage te zijn verdwenen.

Als derde productie van het seizoen 1990-1991 stond "Wie is er bang voor Virginia Woolf" geprogrammeerd. Ook dit was voor de vereniging en de spelers een droom die in vervulling leek te komen. Helaas bleef het bij een droom, want tijdens de repetities konden de acteurs en de regisseur het niet eens worden over de opvatting en de enscenering van het stuk. Spijtig genoeg haakten Frans Raymaekers en Paul Vanhoutte af. Regisseur Johan Van Lierde en de actrices Mijé Molenaers en Martine Fabré stonden hiermee voor een probleem. De vervanging van de acteurs voor het vertolken van deze aartsmoeilijke rollen, was niet realiseerbaar. Bijgevolg werd "Wie is er bang voor Virginia Woolf" (een begrip in de theaterwereld) afgevoerd en vervangen door "Strategie van vlinders" van de Argentijnse schrijfster Esther Vilar. Dit stuk was voordien alleen door het gezelschap "Yvonne Lex" gebracht. Het was een gewaagde onderneming voor een amateurgezelschap, want in dit stuk trachten de twee hoofdpersonages elkaars leven voortdurend op een geraffineerde en wrede manier te vernietigen. Er waren dus twee talentrijke actrices vereist.

In het Dieste begijnhof vonden de opnamen plaats van de BRT-reeks "Adriaan Brouwer". Ook het KVT verleende zijn medewerking. Op de foto boven zijn meerdere KVT'ers te "herkennen".

Voor de productie "Strategie van vlinders" tekende Anita Laureys een eenvoudige maar opvallende affiche.

*Boven: Jean Geysen die een kleine rol vertolkte in het stuk.
De weinige tekst die hij had, hoorde het publiek vanuit de coulissen komen. Hier ziet u hoe hij dit oploste.*

De premièredatum werd enigszins verschoven. Mijé Molenaers en Martine Fabré bleven behouden in de rolverdeling. In zeer korte tijd repeteerden deze dames aan dit sterk contrasterende stuk. Het zat vol intriges (strategisch spel om geld, hartstocht en dood) en had genoeg thrillereffecten in zich om het publiek te boeien.

Deze vervanging was voor de decorploeg geen geschenk. Het stuk speelt zich immers af in een boothuis aan de monding van de Paranarivier in Argentinië. Het boothuis werd bij het Koninklijk Vlaams Toneel vervangen door een tent, maar de locatie temidden van het water bleef behouden.

Rondom de tent werd er op de scène dus een heus waterbassin gebouwd.

Hoewel de waterbak slechts twaalf centimeter diep was, moest de scènevloer toch nog enkele tonnen torsen. Nadien heeft dit ertoe geleid dat de scène helemaal verzakte. Tot overmaat van ramp kwam er ook nog een klein lek in de waterbak, waardoor het parket op verscheidene plaatsen begon te lossen.

Het seizoen werd afgesloten met de zeer geestige en fantasierijke komedie "De Maxibulen" van Marcel Aymé.

De auteur had de bedoeling een stuk te creëren dat een wonderbaarlijk mengsel was van fantasie en satire. Zowel de encenering als het acteren zouden aan deze voorwaarden moeten voldoen.

Onder leiding van regisseur Hugo Danckaert, die voor het eerst een regie voerde bij het Koninklijk Vlaams Toneel, slaagde de cast er wonderwel in om de doelstellingen te realiseren. Avond na avond amuseerde het publiek zich kostelijk met dit stuk.

Vooraf de burleske krachttoeren van Jean Grooten en de speelse manier waarmee hij aan meer dan dertig personages gestalte gaf, bezorgden het publiek een aangename avond.

In deze productie traden twee nieuwelingen op. Linda Van Bael en Walter Janssens waren beiden bij het Koninklijk Vlaams Toneel gekomen nadat hun vaste toneelgezelschap "De Begijn" uit Begijnendijk zijn toneelactiviteiten stopte. Met deze twee ervaren toneelmensen deed het Koninklijk Vlaams Toneel een enorme aanwinst. In de jaren nadien zouden ze meermaals de vertolking van belangrijke rollen op zich nemen.

De decorploeg had even vrijaf gekregen. Het decor was immers al even absurd samengesteld als het spel zelf. Het bestond uit stoelen, zetstukken, ladders, enzovoort.

Dit bijzondere theaterwerkstuk had zelfs de moeilijkste toeschouwers bekoord.

De verdienste lag ongetwijfeld bij de zeer grote vakbekwaamheid van de regisseur. Met Hugo Danckaert had het Koninklijk Vlaams Toneel een zeer professioneel ingesteld iemand aangetrokken. Het lag in de bedoeling van het keuzecomité om in de toekomst meer een beroep te doen op deze ontspannen werkende regisseur. Helaas is dit tot op heden niet meer gelukt.

Boven: Veronique Loosen en Willy Fabré.

Onder: Linda Van Bael en Jean Grooten.

HET SPOOK VAN CANTERVILLE

Op 10, 11 en 18 mei 1991 bracht het Tejaterateljee opvoeringen van "Het Spook van Canterville", een komische thriller naar een novelle van Oscar Wilde. Het was een sterk verhaal met humoristische dialogen, geestige personages en een vleugje romantiek met een dubbele ironische bodem.

Het verhaal draait rond de lotgevallen van de Amerikaanse familie Otis, die besluit de vakantie door te brengen in een Engels kasteel. Het kasteel wordt echter bewoond door een spook dat de bewoners reeds honderden jaren het leven zuur maakt. De Amerikanen besluiten zich niet te laten doen en ze stellen alles in het werk om het spook te verwijderen. De oudste dochter ziet het anders en ze snelt het spook ter hulp.

Naast de "anciens" van het Tejaterateljee (Eva Vanderstaeten als de hysterische Amerikaanse moeder, Sam Huygens als het depressieve spook, Bart Huysegems als de Amerikaanse vader en Pascal Laureyn en Wim Swinnen als de terroriserende tweelingsbroers) stonden ook enkele nieuwelingen op de planken.

Zo speelde Valerie Theys de Amerikaanse dochter, Joke Corten de politieagente, Bjorn Vankerkhoven de sullige Engelse buurman en Sylvie Venneman de "vlugge" huishoudster.

De regie was in handen van het hetzelfde trio dat het Tejaterateljee het jaar voordien ook had geleid: Hans Rock, Hans Prinsen en Elise Vanaudenhove.

De decorploeg kwam de jongelingen ter hulp door het bouwen van een heus Engels kasteel, spinnenwebben inbegrepen. Danielle Ulens tekende de plannen en Ghislain Willems zorgde voor de speciale decorschilderingen.

Mike Philipssen tekende de fraaie affiche.

Het seizoen 1990-1991 had in zijn totaliteit 400 toeschouwers minder naar het Studiotheater gelokt. Van een echte malaise was er echter zeker geen sprake. Op de eerste plaats waren er in het vorige seizoen immers twee toppers geweest.

Daarnaast maakte het Koninklijk Vlaams Toneel op haar beurt kennis met de terugval die de andere amateurgezelschappen reeds vroeger kenden.

De concurrentie van de televisie (VTM) en het terug opkomende succes van de bioscoop begonnen voelbaar te worden.

Net zoals het jaar voordien werd het seizoen voor de leden van het gezelschap afgesloten met een geslaagde "Dag van het KVT".

Enkele weken later kon kassier Frans Sannen op de algemene vergadering het heuglijke nieuws melden dat de vereniging het komende seizoen zou worden gesubsidieerd door de Nationale Loterij. Deze financiële injectie zou de vereniging later wat meer armslag geven in de uitbouw van haar technische installatie.

De programmering van het keuzecomité, dat nog steeds onder de leiding stond van Mijé Molenaers, kondigde zich veelbelovend aan. Het seizoen zou net zoals de voorgaande jaren zeer afwisselend worden samengesteld. De enige afwijking hierop was dat er een massastuk in het programma was opgenomen. Hiervoor zou nog eens een beroep worden gedaan op oude bekende Paul Derideaux.

Tijdens de laatste productie van het seizoen 1990-1991 had de vereniging een enquête gehouden bij haar toeschouwers. Het resultaat was zelfs voor het bestuur een tikkeltje verrassend. Het publiek had, in tegenstelling tot vorige enquêtes, te kennen gegeven dat naast de gebruikelijke komedies en blijspelen ook drama's, psychologische thrillers en massaproducties moesten worden gebracht.

Om onmiddellijk aan deze wensen tegemoet te kunnen komen, werd "In en uit", dat aanvankelijk als vierde productie was aangekondigd, naar het begin van het seizoen verschoven. Zo kwam het dat de twee pas aangesloten leden Marcel Van Passel en Paula Nyns al meteen een hoofdrol vertolkten. Deze twee "nieuwelingen" hadden al wel een lange toneelcarrière achter de rug bij de Belgische militairen in Duitsland. Vanaf deze productie zouden ze elk seizoen een belangrijke rol vertolken. Naast hen trad ook Rosette Smets voor het eerst bij de vereniging op. Marc Gerards en Marleen Reynders vulden de spelersgroep aan.

In een regie van Roland Ramaekers brachten ze een typisch blijspel dat het moest hebben van misverstanden en verwarringen.

"In en Uit" met links Paula Nyns en Marcel Van Passel.

In nummer 69 van de zeventiende jaargang van "Voetlicht" verscheen de laatste puzzel van Toon Stickers. 67 keer had hij de lezers geboeid met een opgave van zijn soms moeilijke puzzels, waarnaar veel lezers steeds opnieuw vol ongeduld uitkeken. Zijn taak werd vanaf het volgende nummer overgenomen door hoofdredacteur Roger Hondshoven.

De wens van het publiek om een psychologische thriller in de programmering terug te vinden, werd met "De wesp" van William Mastrosimone vervuld. Het gegeven van dit stuk was brandend actueel. De schrijver had zich geïnspireerd op een rechtzaak van een vrouw die het slachtoffer was van een verkrachting. Toen "Extremities" (zoals het stuk in de oorspronkelijke versie heet) in de theaters van Broadway werd gebracht, bleek onmiddellijk dat het een van de meest controversiële stukken zou worden. Het jonge slachtoffer nam in dit geval immers het recht in eigen handen. Ze kon de dader overheersen en wou hem met gelijke "middelen" behandelen en berechten. Dit leidde zover dat ze hem wou afslachten en begraven in de tuin. Gelukkig konden haar vriendinnen haar op andere gedachten brengen.

Voor de regie had het Koninklijk Vlaams Toneel Peter Rouffaer (zoon van Senne Rouffaer) aangetrokken. Hij wist er met behulp van de spelersgroep een aangrijpende voorstelling van te maken. Het "slachtoffer" werd vertolkt door Karel Tosseyn. Martine Fabré speelde de rol van de op wraak beluste Rita. De rollen van de vriendinnen werden gebracht door Claire Vanaudenhove en Helene Wouters. Laatstgenoemde debuteerde hiermee bij het Koninklijk Vlaams Toneel.

Karel Tosseyn moest zowel tijdens de repetities als bij de vertoningen menige foltering ondergaan, gaande van het stukslaan van flessen op zijn hoofd tot het worden overgoten met allerlei bijtende producten. Dit alles was vanzelfsprekend niet echt, maar het resultaat toonde niettemin verschrikkelijk.

“De wesp” werd naast de gebruikelijke negen vertoningen nog extra opgevoerd voor de leerlingen van het KTA2 uit Diest. De leerlingen schreven hun commentaren neer in een bladzijdenlange tekst. Het bestuur was bij het lezen ervan erg verbaasd. Het onderwerp bleek voor de jongeren immers aangrijpend actueel te zijn. Spijtig genoeg waren enkele van hen zelf het slachtoffer van seksuele agressie.

*Hélène Wouters, Martine Fabré,
Claire Vanaudenhove en
“slacht-offer” Karel Tosseyen.*

Met de derde productie van het seizoen bracht het Koninklijk Vlaams Toneel nog eens een massaproductie. De vereniging had gekozen voor het processtuk “De nacht van de 16e januari”, dat op 27 maart 1992 in première ging. Ook hiermee werd met de wensen van het publiek rekening gehouden. Het publiek zelf zou de rol van jury vertolken en zodoende de beslissing over schuld en onschuld bepalen.

Na veertien jaar afwezigheid was Paul Derideaux terug van de partij voor de regie van dit massagebeuren. Dit was niet te verwonderen, omdat Paul Derideaux gespecialiseerd is in het met succes tot stand brengen van zulke producties.

Met de hoge eisen van Paul Derideaux en een rechtszaal als uitgangspunt mocht de vereniging tevreden zijn met haar decorploeg. Hoewel de decorploeg uit slechts vier basispionnen bestond (Denis Vlayen, Jef Binnemans, Louis Bondroit en Jean Geysen), was ze in staat om grootse dingen te verwezenlijken.

Het decor van “De nacht van de 16e januari” was hier een schitterend voorbeeld van. Zo slaagden ze erin om de scène om te toveren tot een heuse rechtszaal naar Amerikaans voorbeeld.

De spelersgroep bestond uit 22 acteurs en actrices, die allen constant aanwezig waren op de scène. De belangrijkste rollen werden vertolkt door Albert Vanaudenhove als rechter, Mijé Molenaers als officier van justitie en Jean Grooten als verdediger. Karin Van Loo stond terecht.

Wat “De nacht van de 16e januari” zo aantrekkelijk maakte, was het boeiende steekspel dat de openbare aanklager en de verdediging met elkaar uitvochten. Maar hoe ad rem Mrs. Flint van het openbaar ministerie in haar snedige replieken ook was, toch kon ze niet beletten dat de jury het alle negen voorstellingen (niet zelden eenstemmig) voor de beklagde opnam.

*Rechtsonder:
griffier Freddy Sannen en
schriftdeskundige Raf Van Attenhoven.*

Boven: een totaalbeeld van de rechtszaal, een opmerkelijk decor.

Links: Eva Vanderstraeten en de openbare aanklaagster Mijé Molenaers.

Met de vierde productie tapte het Koninklijk Vlaams Toneel uit een heel ander vaatje. In de verrukkelijke komedie “Mijne papa” van Lode Pools, die de auteur zelf zijn favoriete werkstuk noemt, staat een vijfjarige kleuter centraal. Hij is de spil in een vaderloos minigezinnetje waarin de moeder het alleen moet rooien. Het jongetje Joke (Bart Muës) begrijpt echter niet waarom hij geen vader heeft. Hij gaat dan maar zelf op zoek naar een voor hem geschikte vader (Karel Tosseyn), wat aanleiding geeft tot erg vermakelijke situaties. Zijn moeder (Linda Van Bael) wenst haar zelfstandigheid echter niet zomaar prijs te geven.

Bart Muës, die hiermee voor het eerst optrad bij het Koninklijk Vlaams Toneel, was ondanks zijn volwassen leeftijd (22 jaar) geknipt voor de vertolking van de intelligente schoolrijpe kleuter. Jos Steverlinck wist met zijn eerste regie bij het Koninklijk Vlaams Toneel de tien taferelen op een humoristische wijze te dirigeren. Vele toeschouwers zullen zich de restaurant- en de begrafenis-scène nog moeiteeloos voor de geest kunnen halen.

Marcel Van Passel, die zich pas dit seizoen bij het Koninklijk Vlaams Toneel had aangesloten, had naast zijn acteertalent ook een vlotte pen. Hiervan maakte “Voetlicht”-hoofdredacteur Roger Hondshoven dankbaar gebruik. Vanaf het seizoen 1991-1992 verscheen er in het tijdschrift van het Koninklijk Vlaams Toneel een nieuwe rubriek die de naam “Marcel's cursiefje” meekreeg. Ook de amusante gevleugelde woorden uit het programmaboekje komen van Marcel.

Het Tejaterateljee sloot het seizoen 1991-1992 af. Het stuk (als we het zo kunnen noemen, want het waren in feite drie korte stukjes) werd volledig door de deelnemers zelf samengesteld.

Stuk voor stuk waren het parodieën op gekende thema's.

Deze lichting Tejaterateljeeërs had een overvloed aan ideeën. Dit bleek al uit de samenstelling van hun programmaboekje, dat op zichzelf al een parodie was.

De opgevoerde stukjes droegen de titels "Alles is goed naar het u lijkt", "Speurgezeur" en "Het gezin van Gust".

Het eerste stukje was een parodie op de stukken van Shakespeare (je moet als jonge snaken maar durven) "All's well that ends well" en "As you like it". Uit de letterlijke vertaling ontstond de titel "Alles is goed naar het u lijkt".

Het tweede werkje van de avond was een persiflage op de detectiveverhalen. Met het derde luik parodieerden de jongeren de veelvuldige "boerenfeuilletons" van de BRTN en de toenmalige VTM-reeks "Het gezin van Pamela".

Vooraf de jeugdige Pascal Laureyn liet zich met zijn vertolkingen opmerken.

*"Het gezin van Gust",
met in de hoofdrollen
Kirsten Cools, Sam Huygens
en Pascal Laureyn.*

